

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 761

Ἔτος ΑΓ'. Μάιος 1979 (Π.Ο.Η.)

Τμήτ. Φύλλου Δεχ. 5.—

Γραφεία Κέντρου 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

ΑΠΟ ΤΟ ΠΙΚΡΟΝ ΓΛΥΚΥ

Ἀναμνήσεις καὶ διδάγματα ἀπὸ τὴν ἄλωσιν

«Γινώθι ἄνθρωπε καὶ ἴδε ὅτι, ΠΙΚΡΟΝ τὸ καταλιπεῖν σε ἐμέ, λέγει Κύριος ὁ Θεός σου»

(Ἱερ. 2,9)

Τὸ μήνα Μάϊον πάντοτε ὁ νοῦς μας γυρίζει θλιμμένα πρὸς τὸ γηρασμένο παρελθόν γιὰ νὰ θυμηθῇ τὸ σπαραξικάρδιον γεγονός, τὴν μεγάλην ἐκείνη ἐθνικὴ σκιφοράν, τὴν ἄλωσιν τῆς Βασιλίδος τῆς πόλεως τῶν ὀνείρων μας καὶ τῶν μυρίων καὶ χιλιάδων θρύλων, τὴν τότε πρωτεύουσαν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου... 29η Μαΐου 1453...

Πολλὰ ἔχει νὰ μᾶς πῇ ὁ Γαλαξιδιώτης ιστοριοδίφης Κωνσταντῖνος Σάβας (1842 - 1914) στὸ τρίτον τόμον τῆς Μεσαιωνικῆς του Βιβλιοθήκης. Ὅχι μόνον παρουσιάζει τοὺς Νεομάρτυρας, ἀλλὰ τονίζει τὸ μεγαλεῖον τῆς Πόλεως ποὺ ἦταν τὸ «Πάρις» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἐπὶ χίλια ὁλόκληρα χρόνια καὶ γιὰ τὴν ὁποία ὅλοι ἔλεγαν, ὅπου κι ἂν κατοικοῦσαν, «Νὰ μὴ πεθάνω, ἐὰν δὲ δῶ τὴν πόλιν».

Καὶ ὅταν αὐτὸ τὸ ἐγκαλῶπισμα τοῦ Γένους, ἡ θρυλικὴ πρωτεύουσα τοῦ Βυζαντίου, ἡ πανένδοξη σάλπιγγα τῆς Ἐπταλόφου ἐσίγησεν, ἡ Παπικὴ δύσις ἔχει-

ροκράτησεν τὸ ἀνοσιδέργημα τῶν βρωμερῶν ἐκθρεμάτων τῆς Ἀγαρ, γιὰ τὴν ἡμετέραν ἐκκλησίαν τὰ ἐγκλήματα ποὺ διέπραξεν ἡ Παπικὴ δύσις κατὰ τὴν κατ' ἐφήμερον τέσσαρες Σταυροφορίες τῆς, ὁπότε ἐκόπρα νον τὰ ἱερά καὶ τὰ ἅγια, ἐποδοπάτησαν ἀρτοφόρια μὲ τετελειωμένον Σῶμα Κυρίου, ἀτίμησαν ἐδήωσαν καὶ κατέκλεψαν θησαυροὺς καὶ καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα αἰώνων τὰ ὁποῖα μέχρι σήμερον κλεπταποδόχα μουσεῖα καὶ ἐκθέσεις τῆς Δύσεως τολμοῦν νὰ ἐπιδεικνύουν.

Ἀλλὰ παρὰ τὰ ἀνωτέρω κακὰ καὶ τὴν ἀνείπωτον συμφορὰν, μέσα ἀπὸ τὴν ἀμέτρητην πίκρα κατὰ τὸ γλυκὺ, ὅπως ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν κατάμαυρη πίσσα βγαίνει ἡ πάλλευκη ναφθαλίνη, ἀπὸ τὴν κοπρίαν τὸ μυρωδάτο λουλούδι, ἀπὸ τὸν λασπομένον ἄνθρακα τὸ κατὰστίλπνον διαμάντι. Συγκεκριμένα, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἐπιθυμοῦσαν οἱ ἐχθροὶ Τῆς νὰ καταστραφῇ, δὲν χάθηκε, δὲν καταπονήσθηκε, δὲν ἐσθυσεν...

Παρὰ τὴν ἀνείπωτην, τὴν μεγάλην δοκιμασίαν Τῆς κλόνησης, ἐνῶ τὸ εὐνοϊκὸν γι' Ἐκείνην κλίμα τοῦ πό- καὶ τὴν ταλαιπωρίαν Τῆς, στάθηκε ἐδραιωμένη καὶ ἀ-

νου και της συμφορᾶς, τὴν βοήθησε νὰ ἀνασυντάξῃ τὴς δυνάμεις Τῆς καὶ νὰ καλλιεργήσῃ καταπληκτικὰς πνευματικὰς ἀρετὰς καὶ νὰ ἀποδείξῃ τὴν σῴτῆρα ἀποστολὴν Τῆς ἀνάμεσα σὲ ἕναν λαόν, τὸν ὁποῖον ὁ Θεμελιωτὴς Τῆς προώριζεν γιὰ μιὰ μεγάλη ἀποστολὴν, γιὰ ἕνα ἔργον παγκοσμίου ἀκτινοβολίας καὶ θαυμασμοῦ.

Ἡ περίοδος ἐκείνη, ἦταν περίοδος μιᾶς χαρμολύπης γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, δηλ. μιᾶς χαρᾶς, ποὺ γεννιέται ἀπὸ τὴν λύτῃν καὶ τὸν πόνον ἀλλὰ καὶ τὴν συγκριτικὴν μετάνοιαν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἐνῶ οἱ λαοὶ καὶ οἱ διανοούμενοι φεύγουν πρὸς τὴν Δύσιν γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὸν πολιτισμὸν τῆς Ἀναγεννήσεως, ἡ Ἐκκλησία, στέκεται στὸ πλευρὸν τῶν σκλαβωμένων Ρωγιάδων, σὺν φιλόστοργῃ Μητρί, Ἀγγελὸς ἀληθινὸς παρηγορίας καὶ ἐλπίδος γιὰ ἕνα

καλύτερο αὔριον.

Ὅσον κι ἂν ἡ Τουρκία ἐδημιούργησεν ἕνα ἀδιάβαστο τέλμα τετρακοσίων ὁλοκλήρων χρόνων ἡ ψυχὴ τοῦ σκλαβωμένου «Ραγιά» δὲν κατεπνίγη, ἀλλὰ στάθηκε ζωντανή, εὐτολμή, ἡρωϊκὴ, θαοραλέα ποὺ ὁμολογεῖται Χριστὸν Ἐσταυρωμένον, γιὰ τὴν ζωογονοῦσα καὶ ἐτρεφεν μὲ τὸ Θεῖον Μυστικὸν Νέκταρ, ἡ Διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὰ κορυφαία σχολεῖα τῆς καὶ μὲ τὰ συγκινητικὰ Τῆς ᾠσματα. Καὶ Φλάμπουρο γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖον ζοῦσαν καὶ ἐπροστατεύοντο οἱ πάντες, τὸ ἁγιασμένο Ρᾶσο τῆς Ὁρθοδόξιας μας, ποὺ σήμερον πολλοὶ ἀγνοοῦν καὶ περιφρονοῦν καὶ κτυποῦν. Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀναρίθμητα ἦταν τὰ παρήγορα ποὺ προσέφεραν ἡ Ἐκκλησία μας. Ἀς μὴ τὰ λησμονοῦμε...

ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΑΞΑΡΙ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΚΑΙ ΠΡΩΤΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ

Ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν πέρασαν χιλιάδες στρατηλάτες καὶ δορυκῆτορες, ἐστεμμένοι καὶ ἰσχυροὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ μυριάδες Ἅγιοι ποὺ τιμήθησαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας. Μὰ τὸν μῆνα Μάιον ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ (τὴν 21) τοὺς δύο δαφνοστεφεῖς πρώτους Χριστιανούς αὐτοκράτορας καὶ ἱσαποστόλους, τοὺς Ἁγίους Κωνσταντῖνον καὶ Ἑλένην, τὴν ἀξίαν αὐτὴν μητέρα ποὺ ἐπάξια τὴν ὀνομάζομεν «Μεγάλην» γιὰτὶ ἡ βαθεῖα πίστις τῆς καὶ ἡ κατὰ Χριστὸν μόρφωσίν τῆς, καίτοι ζῶσε σ' ἕνα ταπεινὸ καὶ μικρὸ παρόδιο χωριό, καὶ ἡ γραμματικὴ τῆς κατάρτησις ἦταν μικρὴ, ἀναδείχθηκε μιὰ ἄξια καὶ μεγάλη μητέρα ποὺ κατώρθωσε, παρὰ τὰ βάσανα καὶ τὴς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς τῆς, τὴς πολλὰς πίκρας, ταπεινώσεις καὶ ἀπογοητεύσεις τῆς, νὰ κράτῃσῃ ψηλὰ, πολὺ ψηλὰ τὸ φρόνημα τῆς πίστεως καὶ νὰ προσφέρῃ στὸν Χριστιανισμὸν τὸν πρώτον ἐπίσημον προστάτην καὶ υποστηρικτὴν, ὕστερα ἀπὸ διωγμοὺς καὶ πολέμους κατ' αὐτοῦ τῶν ὁλοκλήρων αἰώνων. Καὶ εἶναι αὐτός, ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς τῆς, ποὺ ἐνῶ βαπτίσθηκε κατὰ τὴν δύσιν τῆς ζωῆς του, ὅμως στάθηκε μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀγάπην στὸ πλευρὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ σὰν ἕνα ὄργανον ἐκλεκτὸν τοῦ Θεοῦ, βοήθησε τὰ μέγιστα στὴν περαιτέρω διάδοσιν καὶ ἀνάπτυξίν του.

Νοερὰ γυρίζομεν πρὸς τὸ γηρασμένον παρελθὸν γιὰ νὰ φθάσωμεν στὰ τέλη τοῦ τρίτου μετὰ Χριστὸν αἰῶνος καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ τετάρτου, ὅταν ὁ ἐθνικὸς κόσμος καὶ ὅλη ἡ εἰδωλοκρατεία ἐκλιναν πρὸς τὸ τέλος τοὺς καὶ ἕνα ὑπερκόσμιον, θεῖον καὶ ζωήροτον Φῶς, ἄρχισε νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν καὶ καταυγάζῃ τὸν κόσμον ὅλον, ὁ ὁποῖος, κουρασμένος ἀπὸ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀντινομίαν ζητοῦσε κάτι νέον, ζητοῦσε Δικαιοσύνην καὶ Ἀγάπην.

Καὶ αὐτὸ τὸ φῶς ἐνοχλεῖ τοὺς Ρωμαίους αὐτο-

κράτορας καὶ κινεῖν οὐρανὸν καὶ γῆν, ἐπαβάλλουν πρωτοφανῆ μαρτύρια καὶ προβαίνουν σὲ ἀνατοχιστικὰ καὶ μακάβριες πράξεις πιστεύοντας πὺς ἔτσι μποροῦν νὰ ἐξαφανίσουν καὶ σβύσουν τὸν ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης: ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ! Εἶχε ἀληθινά, κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον, «σκοτισθῇ ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδιά» (Ρωμ. α' 21) καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν οἱ αὐτοκράτορες καὶ ὅλοι οἱ εἰδωλολάτρες πὺς Ἐκείνος ποὺ ἔστησεν τὸν ἀκλόνητον Θρόνον Του στὸ Σατήλαιον τῆς Βηθλεὲμ καὶ στὴν κορυφὴν τοῦ Γολγοθᾶ εἶχεν πιστολήσει μὲ τὸ ἅγιον Πῦρ τῆς ἀληθινῆς πίστεως τὴς καρδιὰς τῶν ὁπαδῶν Του καὶ οἱ ρίζες τῆς ὑψηλῆς Ἰδέας Του εἶχαν εἰσχωρήσει βαθειὰ σ' ὅλες τὴς κοινωνικὰς τάξεις.

Τότε ἀκριβῶς ἀναφαίνεται ὡς «κλητὸς Θεοῦ» ὁ Μέγας καὶ ἱσαπόστολος Κωνσταντῖνος προικισμένος μὲ ἐξαιρετικὰ σωματικὰ, πνευματικὰ, ἠθικὰ καὶ ψυχικὰ προσόντα τὰ ὁποῖα ὅσοι κι ἂν παρερμήνευσαν καὶ ἴσως παρεξήγησαν οἱ ἐχθροὶ τὸν ἀνέδειξαν ὑπέρμαχον προστάτην τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου. Ἀπὸ τὰ μικρὰ τῆς ζωῆς του χρόνια ποτίζεται ἀπὸ τὴν πονεμένην καὶ ἁγία μητέρα, τὸ ἄδολο γάλα τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν θρησκείαν τοῦ Ναζωραίου Θεανθρώπου καὶ ἡ ἀκτινοβολία τῆς ἁγίας ζωῆς τῶν χριστιανῶν, ὁ ἡρωισμὸς καὶ ἡ αὐτοθυσία τῶν ποὺ ἔχυναν κρονητὸν τὸ αἷμα τοὺς συγκινεῖ τὴν καρδιά του, ὥστε σὲ μιὰ κρίσιμη, ἀλλὰ καὶ ἁγία καὶ ἱστορικὴ στιγμή γιὰ τὸν κόσμον προσεῦχεται, αὐτὸς ἕνας ἐθνικὸς βασιλεὺς τότε, ἕνας ἀφθαστος καὶ ὑπέρροχος στρατηλάτης μὲ τὰ ἀνώτατα θρησκευτικὰ καὶ πολιτικὰ ἀξιώματα τῆς παλαιᾶς Ρώμης, ζητᾷ τὴν βοήθειαν ἀπὸ τὸν Παντοδύναμον Θεὸν τῶν ὁλων.

Ἐκεῖ μετὰξὺ Ρήνου καὶ Δουνάβεως ποταμοῦ συντελεῖται τὸ θαῦμα, ὥστε τὸ ἱερὸν σημεῖον, τοῦ Τι-

μίον και Ζωοποιού Σταυρού («Σταυρού τρόπαιον εν φωτός συνιστάμενον και γραφή συνημμένη αὐτῷ: ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ») νά τόν ἐμπνεύσῃ, ἐνδυναμώσῃ και τόν καταστήσῃ ἀστρατηφόρον ἄγγελον γιά νά περάσῃ θριαμβευτικά ἀπό τίς περιοχές τοῦ Τουρίνου, Μεδιολάνων, Βερώνης και νά φθάσῃ θριαμβευτής στήν Ρώμην.

ὦ! Καί, ἂν μπορούσαμε ὅλοι οἱ χριστιανοί νά νοιώθαμε σέ κάθε περίστασιν τοῦ βίου μας τήν δύναμιν τῆς προσευχῆς και τήν Χάριν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ! Καμμιά στιγμὴ τοῦ βίου μας δὲν θά ἦταν χωρίς παρηγοριά, ἐλπίδα και θάρρος....

Μά ἄξιός υἱός τῆς ἁγίας Ἑλένης, τῆς μητέρας ἐκείνης πού γνώρισε τόσον θερμά και πιστά τόν Χριστόν, θά συνεχίσῃ, μέ τήν ἐμπνευσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ και μετά τίς μεγάλες θριαμβευτικές νίκες του κατά τῆς εἰδωλολατρίας, τίς γόνιμες και μεγάλες προσφορές του. Κηρύσσει τήν ἀνεξιθρησκεία μέ τὸ Διάταγμα τοῦ Μεδιολάνου (312), προεδρεύει τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325), ὑψώνει στήν Ρώμην τὸ ἀγαλμὰ του κρατώντας δαφνοστεφῇ Τίμιον Σταυρόν και τήν ἐπιγραφήν ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ ἀγάλματος «Τούτῳ τῷ σωτηριώδει σημείῳ τῷ ἀληθινῷ ἐλέγχῳ τῆς ἀνδρείας τήν πόλιν ὑμῶν ἀπὸ ζυγοῦ τυράννου διασωθεῖσαν ἠλευθέρωσα», συναναστρέφεται τοὺς σοφωτέρους και ἀγνωτέρους ἐπισκόπους τῆς ἐποχῆς του, ἐκδίδει νέα νομίσματα μέ τὸ μονόγραμμα τοῦ Κυρίου και μέ διατάγματα και «εναράς» κατοχυρώνει τήν ὀρθήν Πίστιν. Μὲ νόμους ἀλλάσσει ὅλους τοὺς ἀνωτάτους ἀξιωματούχους, μέ πιστοὺς χριστιανοὺς και τέλος, μέ τὸ θάπτισμά του θέτει τήν σφραγίδα στὸν ἁγιασμόν του, στήν ὁμολογίαν του και ἀφήνει τὸ ἀριστον παράδειγμα και δίδαγμα πὼς μόνον μέ τήν Χριστιανικὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν ἐξασφαλίζεται στὸν ἄνθρωπον, νίκη, χαρὰ και εὐτυχία.

Δικαιολογημένα ἡ μεγάλη μορφή τοῦ Μεγάλου

Κωνσταντίνου τιμᾶται μέ τήν ἁγία μητέρα του, τήν ἁγία Ἑλένη, και δικαιολογημένα ἡ Ἐκκλησία μας τὸν ἐτίμησε μέ τὸν τίτλον τοῦ Ἰσαποστόλου Ἀγίου, ἐνῶ ἡ Ἱστορία τὸν ὀνόμασε Μεγάλο.

Μά και κάθε χριστιανὸς μπορεῖ, ὄχι νά γίνῃ μέγας, ἀλλὰ ἸΣΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, προσπαθώντας μέ τήν ζωὴν του, τήν ἀγαθὴ πρόθεσιν του και τήν θερμὴ πρὸς τήν Ἐκκλησία μας ἀγάπην του και ἀφοσίωσιν του νά κρατηθῇ ἀσβεστή και δλοζώντανη ἡ φλόγα τῆς Πίστεως, ὄχι μόνον στήν καρδιά του, ἀλλὰ και στίς καρδιές τῶν ἄλλων πού παρασύρονται πολλάκις μέ τὰ ἀποκαρδιωτικά συνθήματα τοῦ μίσους, τοῦ διχασμοῦ, τοῦ ἐσφορικῶς ἐγωισμοῦ και τῆς φιλοπροστίας.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Ὁ συκοφάντης εἶναι τὸ πλέον ἀνήθικον στοιχεῖον τῆς κοινωνίας, εἶναι ἐκεῖνος πού ἐν ἐπιγνώσει ψευδῶς κατηγορεῖ, διαβάλλει, δυσφημεῖ, εἶναι ὁ ραδιούργος ὁ φθονερὸς ἄνθρωπος ἀλλὰ και ὁ δειλὸς και ἀνέντιμος. Ἡ συκοφαντία εἶναι ἡ ἐκδίκησις τῶν ἀνάνδρων και τῶν δειλῶν.

Ὁ συκοφάντης, ἐν γνώσει και ἐπὶ ἰδιωτελείᾳ καταγγέλει τὸν συνάνθρωπόν του ὡς ἐκτελέσαντα ἀξιοποινὸν ἢ αἰσχρὰν πράξιν, ἔχει δὲ ὡς πηγὴν ἢ τὸ συμφέρον ἢ τὸν φθόνον και τὸ προσωπικὸν πάθος, ἢ τήν ἐπιπολαιότητά του, διαπράττει δὲ βαρυτάτον ἁμάρτημα κατὰ τῆς ἀλήθειας, κατὰ τῆς δικαιοσύνης, και κατὰ τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον. Ὁ συκοφάντης τεχνηέντως ὑπονομεύει τήν ὑπόληψιν τοῦ ἄλλου, διὰ τῆς ἀποδόσεως εἰς αὐτόν πράξεων, τὰς ὁποίας οὗτος ἐπενόησε ὅτι ἤθελεν διέπραξε. Τιμωρεῖται, ὡς γνωστόν, ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀναλόγως τῆς προσαπτομένης πράξεως κακουργήματος, πλημμελείματος ἢ πταίσματος.

Οἱ συκοφάνται ἀσχολοῦνται μέ τήν κατασκευὴν ψευδῶν κατηγοριῶν ἱκανῶν, νά ἐκθρέψουν εἰς αὐτοὺς μὲν τήν ἐντίκωσιν τῶν ἡθικῶν ἀναμαρτωπῶν, εἰς δὲ τοὺς ἄλλους νά προσδώσουν τήν μορφήν τοῦ «ἀμαρτωλοῦ βίου». Ὁ συκοφάντης εἶναι ἀναμφιβόλως πληγὴ τῆς κοινωνίας. Ὅταν κάποτε ἠρώτησαν τὸν Θεόφιλον: «ἐν μὲν τοῖς ὅρεσιν ἄρκεται και λέοντες, ἐν δὲ ταῖς πόλεσι τελῶναι και συκοφάνται». Ὁ Λουκιανὸς καταδικάζων τοὺς συκοφάντας γράφει: «ὑπὲρ τῶν διαβολῶν αἰκοὶ ἀνάστατοι ἐγένοντο και φίλοι συνεκόπησαν και πόλεις κατεστράφησαν και γονεῖς κατὰ τέκνων ἐξεμάνησαν και ἀδελφοὶ κατὰ τῶν ὁμογενῶν και παῖδες κατὰ τῶν γενηαμένων».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώσουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΤ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΤ ΤΑΜΕΙΟΤ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32—ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛΕΦ.: 3628.280
Διευθυντής Συντάξεως
Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως Θεόφιλος
Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι
Προϊστάμενος Τυπογραφείου
ΝΙΚ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΜΑΓΕΡ 3 — ΑΘΗΝΑΙ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμας	60
» Ἐτησίᾳ »	100
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια	6
» Ἐτησίᾳ »	10
Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

Ἡ ταπεινοφροσύνη τῆς Θεοτόκου

«Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πραὺς εἰμι
καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ».

(Ματθ. 11, 29)

Μετὰ τὸν Ἰησοῦν οὐδὲν ἄλλο πρόσωπον ὑπάρχει, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εὐλογημένην Θεοτόκον, τὸ ὁποῖον νὰ δύναται νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀνωτέρω περικοπήν τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἡ εὐλογημένη Μαρία ἤδη ὡς μικρὰ παιδίον, κατὰ τὴν Ἱερὴν Παράδοξιν, ἔτρεφε μίαν βαθεῖαν ταπεινοφροσύνην εἰς τὴν καρδίαν της, ὥστε ἐθεώρει ἑαυτὴν κατωτέρα ἀπὸ τὰς ἄλλας παιδίσκας. Οὐδεμίαν ἀπαιτήσιν εἶχε διὰ τὸν ἑαυτὸν της, ἐντεῦθεν δὲ προέρχεται ἡ θαυμαστὴ σωτὴρ της.

Ἦτο πλήρης Ἀγίου Πνεύματος ὅταν τὴν ἐπεσκέφθη ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ καὶ ἐγένετο Μήτηρ Θεοῦ. Τὴν μεγίστην ταύτην ἐκτίμησιν καὶ τιμὴν εἰς οὐδένα ἐκμισθησέεται. Οὔτε καὶ εἰς αὐτὸν τὸν δίκαιον Ἰωσήφ, τὸν ὀρισμένον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μνηστῆρα της, λέγει τίποτε. Ὁ Θεὸς δ' ἴδιος πρέπει νὰ ἐξηγήσῃ εἰς αὐτὸν τὸ αἰνίδιον μυστικὸν (Πρὸβλ. Ματθ. 1, 20).

Παρέμεινε, λοιπόν, ἡ ἀπλή εὐσεβὴς μνηστὴ ἐνὸς προχοῦ τέκνονος.

Ἡ Θεοτόκος δι' Ἀγίου Πνεύματος συνέλαβε καὶ ἐγέννησεν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀλλαγῆς τοῦ παρθενικοῦ της βίου.

Κατὰ τὴν 40ὴν ἡμέραν, κατὰ τὸν ὀρισμὸν τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὡς νὰ ᾔτο μία κοινὴ Ἑβραία καὶ εἶχεν ἀνάγκη κάποιου καθαρισμοῦ (Πρὸβλ. Λευκ. 2, 22).

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐμεγάλωσε καὶ ἤρchiσε νὰ κηρύττῃ πρὸς τὸν πλῆθος καὶ νὰ ἐγκωμιάζεται ἐνθουσιωδῶς, τότε ἡ Θεοτόκος στέκεται κορυμμένη εἰς μίαν γωνίαν.

Ὅταν ὁμοῦς εὗρουν τὸν Θεῖον Υἱὸν της ὡς κακοῦργον καὶ τὸν ὀδηγοῦν εἰς τὸν Γολγοθᾶν, τότε τρέχει ἐμπρός, εἶναι πλησίον τοῦ καὶ τότε φανερώνεται ὅτι εἶναι ἡ Μήτηρ Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος εἶναι κρημασμένος εἰς τὸ ξύλον τῆς αἰσχύνῃς (Πρὸβλ. Ἰωάν. 19, 25).

Ἰδοὺ ἡ συγκλητικὴ καὶ θαυμαστὴ ταπεινοφροσύνη της.

Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι ἀπαραίτητος εἰς ὅλους ἡμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς καὶ ὑπάρχουν δύο λόγοι οἱ ὁποῖοι μᾶς ὑπαγορεύουν νὰ μιμούμεθα εἰς τὴν ταπεινοφροσύνην τὴν Θεοτόκον.

Ὁ πρῶτος λόγος εἶναι, ὅτι ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι ἀπαραίτητος διὰ νὰ μὴ παρασυχώμεθα ἀπὸ τὴν ὑπάρχουσαν ἐντὸς μᾶς τάσιν πρὸς ἀναγνώρισιν, ἐπαίνους, δόξαν, κ.λ.π.

Ὁ δεύτερος λόγος εἶναι, ὅτι ἄνευ ταπεινοφροσύνης εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐμμένωμεν εἰς τὸ καλόν. Ὁ

ὑπερήφανος δὲν δύναται νὰ παραμείνῃ ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ καλόν, ἀλλὰ θὰ πέσῃ.

Οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Γραμματεῖς, καθημερινῶς διήρχοντο τὸν περισσότερον καιρὸν των εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἐτήρουν ὀρισμένας νηστείας. Ἐκαμνον ἐπίσης μερικὰς καλὰς πράξεις καὶ ἐδίδον ἀφθόνως ἐλεημοσύνας. Εἰς ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ ἔργα των δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕχνος ταπεινοφροσύνης ἀλλὰ μόνον κενοδοξία καὶ φιλαυτία.

Ὁ Χριστὸς, κρίνων τὰς πράξεις αὐτῶν ἀποφροῖται τὴν διακονίαν των καὶ λέγει εἰς τοὺς Ἀποστόλους: «Λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐὰν μὴ περισσεύσῃ (ἐὰν δὲν εἶναι μεγαλύτερα) ἡ διακονία ὑμῶν πλεον τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, οὐ μὴ εἰσέλθῃτε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 5, 20).

Ἐπομένως, ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν σωτηρίαν μας καὶ ὁ Θεὸς οὐδέποτε ἀκούει τὴν προσευχὴν τῶν ὑπερηφάνων. Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος γράφει (4, 6): «Ὁ Θεὸς ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται, ταπεινοὺς δὲ δίδωσι χάριν».

Καλύτερος εἶναι ὁ ἁμαρτωλὸς, ὁ ἀναγνωρίζων ταπεινοφρόνως τὰς ἁμαρτίας του, παρὰ ὁ μὴ ἁμαρτάνων, ἀλλὰ ἐν ὑπερηφανεῖᾳ διατελῶν.

Διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς μίαν ἀληθῆ ταπεινοφροσύνην πρέπει:

α) Νὰ προσευχώμεθα συχνὰ διὰ νὰ μὴ μᾶς ἐγκαταλείψῃ ὁ Θεὸς εἰς τὰς ἀπάτας καὶ τὸ θάμβος τῆς φιλαυτίας, ἀλλὰ νὰ μᾶς φωτίξῃ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ πραγματικὸν «γνώθι σαυτόν».

β) Νὰ μὴ λησμονοῦμεν ὅτι μόνον μᾶς δὲν εἴμεθα τίποτε καὶ οὐδὲν δυνάμεθα. Ἀπλῶς ἡμεῖς κατέχομεν τὰ δῶρα καὶ τὰ πλεονεκτήματα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐχάρισε ὁ Θεός.

γ) Νὰ ἐχώμεν ὑπ' ὄψιν μας, διὰ πλὴν τοῦ καλοῦ κατέχομεν καὶ σωρείαν ἐλλείψεων, σφαλμάτων, ἀδυναμιῶν καὶ ἁμαρτιῶν. Ὅλα αὐτὰ εἶναι κακὸν κτήμα μας καὶ ὑπεύθιναι εἴμεθα ἡμεῖς οἱ ἴδιοι μόνον.

δ) Νὰ μὴ εἴμεθα ταπεινόφρονες μόνον εἰς τὸν νοῦν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν καρδίαν!

Ἡ ταπεινοφροσύνη τῆς καρδίας ἐγκτεται εἰς τὸ ὅτι δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν ἢ νὰ κάμνωμεν κάτι τὸ ὁποῖον κολλακεῖ τὴν κενοδοξίαν καὶ ἀλαζονείαν μας. Τέλος, νὰ ἀποφεύγωμεν κάθε τι τὸ ὁποῖον προξενεῖ ἐντύπωσιν, — χειρονομίας, κινήσεις, ὁμιλίας περὶ τοῦ ατόμου μας, ἰδιαίτερον ἐνδυμασίαν κλπ.

Ἀρχιμ. Θ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΗΣ

Διδάκτωρ Θεολογίας

(Περίληψις ὑπὸ κ. Ι. ΒΩΚΟΤ
Φαρμακοποιοῦ)

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20.3.79
Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι ἀδελφοί,

Ἀκάκιε καὶ Χρυσόστομε.

Φιλαδελφείᾳ κυλούμενος ἀπευθύνω ὑμῖν τὴν προσωπικὴν μου ταύτην πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολήν εἰς ἀπάντησιν τῆς γενομένης ὑφ' ὑμῶν ἀποκηρύξεως ἐμοῦ καὶ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ὑπὸ ἡμερομηνίαν 27.2.79.

Δὲν νομίζω, ὅτι κατὰ βάθος πιστεύετε, ὅτι εὐσταθοῦν τὰ ὅσα ἐν αὐτῇ (τῇ ἀποκηρύξει) ἀναφέρετε, καὶ ὅτι δικαιούσθε νὰ καταφύγητε εἰς τὸ μέτρον αὐτὸ τὸ σφόδρα ἐπιζήμιον διὰ τε τὴν ψυχὴν σας καὶ τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα. Τὸ κάλλιστον δι' ὑμᾶς θὰ ἦτο νὰ προσέλθητε εἰς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον καὶ νὰ τακτοποιηθῇτε ὑπ' αὐτῆς, ἵνα ἐντεῦθεν ἡνωμένοι συνεχίσουμεν τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα οὐχὶ δι' ἀλληλοεξόντωσιν, ἀλλὰ διὰ τῇ δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ τῶν ὑφ' ἡμῶν ποιμαινομένων Χριστιανῶν.

Ἄς φοβηθῶμεν τὸν φοβερὸν Θεόν, καὶ ὡς λυπηθῶμεν τὸν λαόν μας, ὁ ὁποῖος μένει ἐνεὸς δι' ὅσα βλέπει τὰς τραγικὰς αὐτὰς ἡμέρας, διαπραττόμενα ὑφ' ἡμῶν τῶν Ταγῶν του.

Αἱ ἀποκηρύξεις καὶ τὰ προξικοπήματα, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶναι λύσεις. Μᾶλλον ἐμπλέκουν τὰ πηράγματα καὶ σκανδαλίζουν εἰς τὸ ἔπακρον τὸ χριστιανικὸν πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑκκλησίας καὶ γελοιοποιούμεθα εἰς παγκόσμιον κλίμακα, πρὸς μεγάλην χάραν τοῦ Διαβόλου καὶ τῶν ἐχθρῶν μας.

Ἄς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τὰ πάθη, τοὺς ἐγωισμούς καὶ τὰ πείσματα, τὰ ὁποῖα μᾶς φθείρουν ψυχικῶς καὶ κολάζουν αἰωνίως. Ἄς ἀρθῶμεν εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων καὶ ὡς λάβωμεν μίαν ἀνδρικήν καὶ γενναίαν ἀπόφασιν, νὰ καταπατήσωμεν τὸν Διάβολον, τὸν δημιουργὸν τῶν Σχισμάτων καὶ διαιρέσεων.

Αὕτη, θὰ εἶναι ἡ μεγαλυτέρα νίκη, ἡ ὁποία θὰ καταπλήξῃ τοὺς πάντας καὶ θὰ χαροποιήσῃ οὐρανὸν καὶ γῆν.

Ἐμπρὸς λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἔλθετε νὰ ἐνωθῇτε μετ' ἐμὴν Ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον, ἀνακαλοῦντες ἀποκηρύξεις κ.τ.λ.

Αὐτὸ θὰ εἶναι ἡ μεγαλυτέρα σας τιμὴ καὶ δόξα.

Ἐν ἀναμονῇ προεσελεύσεώς σας διατελώ

Με ἀδελφικὴν ἀγάπην

+ Ἀθηνῶν ΑΤΕΕΝΤΙΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

ΠΑΝΤΑ ΚΑΤΑ ΤΑΞΙΝ ΚΑΙ ΕΥΣΧΗΜΟΝΩΣ ...

Πολλὰς φορές γίνονται μερικὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ἀντιβαίνουν ὅχι μόνον σὲ νόμους καὶ κανόνες, ἀλλὰ ἀποδεικνύουν τὸν διαπράττοντα ταῦτα μακρὰν πάσης γνώσεως καὶ τυπικῆς διατάξεως.

Συγκεκριμένα ἀναφέρουμεν ὅτι πρὸ καιροῦ πανηγύριζεν ἑνὰς ἐνθριακὸς ναὸς καὶ ὁ ἐφημέριος ἐν ἀναμονῇ τοῦ Ἀρχιερέως ποὺ θὰ προέσταντο τῆς πανηγύρεως, φόρεσεν τὸ πετραχήλι του καὶ ἔκαμε Προσκομιδὴν, χωρὶς νὰ φέρῃ πλήρη ἱερατικὴν στολήν. Σὲ δικαιολογημένην παρατήρησιν τοῦ γράφοντος πὼς ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΤΗΝ ΠΛΗΡΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗΝ ΑΜΦΙΕΣΙΝ ΝΑ ΚΑΜΗ ΠΡΟΣΚΟΜΙΔΗΝ, ἐκεῖνος μετ' ἑνὸς εἰρωνικὸν μειδίαμα ποὺ καταφανῶς ἀπεκάλυπτεν ἐγωισμόν καὶ ἡμιμάθειαν ἀπάντησε. «Μὰ τὸ ἴδιον εἶναι φοροῦσα πετραχήλι, τὸ κύριον γνῶρισμα τῆς Ἱερουσλήμ μου».

Γι' αὐτὸ θεωροῦμεν σκόπιμον καὶ πρὸς πληροφώρησιν τῶν νεωτέρων κληρικῶν μας πὼς σύμφωνα μετ' ἐμὴν «Διάταξιν τῆς Θείας καὶ Ἱερᾶς Λειτουργίας», τοῦ Πατριάρχου Φιλοθέου, καθὼς καὶ σὲ ἄλλα παλαιὰ χειρόγραφα ἡ Προσκομιδὴ γίνεται μετὰ τὴν ἀκολουθία τοῦ «Καιροῦ» καὶ μετὰ τὴν πλήρη ἀμφέσιν τοῦ Ἱερέως, μετὰ τὰ ἱερά λειτουργικὰ του ἄμφια. Εἶναι δέ, πολὺ χαρακτηριστικὰ καὶ κατηγορηματικῶς σαφεῖς τὰ ὅσα τὰ ἀνωτέρω διακελεύουν. «Μετὰ τὸ ἀμφιασθῆναι

τὸν Ἱερέα καὶ τὸν διάκονον», ἐπίσης μετὰ «τὸ ἐνδυθῆναι τὴν ἱερὰν στολήν, ἀπέρχεται ὁ Ἱερεὺς εἰς τὴν ἀγίαν Προσκομιδὴν ντυμένος, φυσικὰ, ἅπασαν τὴν ἱερατικὴν του στολήν.

Ὁ Ἅγιος Συμεὼν τῆς Θεσσαλονίκης, στὸ 889ον κεφ. τῶν «Διαλόγων» του μᾶς μιλεῖ γιὰ τὴν ἀκριβῆ τάξιν τῆς Θ.Λ. κατὰ τὴν ὁποίαν προηγεῖται «ὁ καιρὸς» τοῦ ἱεουργοῦντος, ἐπεταὶ ἡ πλήρης ἐνδυσις αὐτοῦ μετὰ τὰ ἱερατικὰ του ἄμφια καὶ κατόπιν γίνεται ἡ Προσκομιδὴ. Μετὰ τὰ ἀνωτέρω συμφωνοῦν καὶ ἅπαντα τὰ ἐγτυπὰ Ἐκλογία, Ἱερατικά, κ.λπ. ποὺ τοποθετοῦν μετὰ τὸν «καιρὸν» τὴν ἀμφέσιν τοῦ Ἱεουργοῦτος καὶ ἐν συνεχείᾳ, τὴν Θείαν Προσκομιδὴν. Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι, καὶ στὴν παλαιότερην ἐποχὴν ποὺ ἀκόμη ἡ Προσκομιδὴ ἐτελεῖτο λίγο πρὶν τὴν Μεγάλην Ἐξοδον, κατὰ τὴν ὥραν ποὺ ἐφάλλετο τὸ «Χερουδικόν», καὶ πάλιν ὁ Ἱερεὺς ἔφερε πλήρη ἱερατικὴν στολήν. Πρέπει νὰ γνωρίζῃ κάθε Πρεσβύτερος ἀναγνώστης μας, πὼς, ὅλη ἡ τελεσιουργία τῆς Προσκομιδῆς ἀποτελεῖ μία μικρογραφίαν τῆς Θ. Λειτουργίας ποὺ τὴν ἐντάσσει ἐξ' ἀπόψεως Λειτουργικῆς στὸ ὅλον κύκλωμα αὐτῆς. Μάλιστα ὁ πολὺς Νικόλαος Καβάσιλας, ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων Θεολόγων τοῦ Βυζαντινοῦ μεσαίωνα (1385) γράφει:

«Τὰ ἐν τῇ προθέσει γινόμενα ἐν τῇ προσαγομένῃ ἁρ-

ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΥ ΒΑΙΝΩΜΕΝ;

Πώς να μη δογισθῇ ὁ Δικαιοκρίτης Θεὸς καθ' στιγμὴν εἰς οὐδὲν λογίζομεθα, τὴν ἐξ ὑμῶν βοήθειάν Του; Καὶ τίς δύναται νὰ περιγράψῃ καὶ ἀπαριθμήσῃ τὰ κατορθώματα τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν; Χάος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀδιαφορίαν εἰς τὴν Πολιτείαν, ἀθεία εἰς τὴν Παιδείαν, καταστροφὴ εἰς τὴν οἰκογένειαν, παντοῦ ξεπεσμός ὅπου καὶ ἂν στρέψῃ κανεὶς τὰ ὄμματα, οὐδὲν ἄλλα ἀντικρύζει εἰμὴ ἐρείπια καὶ τάφους, μῆδὲς περασμένης ἐποχῆς, οὐδὲν ἕτερον, εἰμὴ τοῦ ἀντιχρήστου σχέδια. Πόσον πρόωτοι θὰ θρηνησώμεν καὶ ποῖον δευτερον; Ποῦ σήμερον ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ποῦ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ὅθεν σιάνδαλα καὶ διαίρεσεις καὶ σχίσματα μὲ τὸ ἐλεεινὸν θέαμα τῆς ἀπολείας τῶν ψυχῶν. Οὐδεμία εὐγενὴς ἐπιδιώξις. Πλὴν ἐλαχίστων ἀγωνίζονται κατὰ τῶν αἰρετικῶν, αὐτοὶ εἶναι οἱ Γ.Ο.Χ., ἵνα μὴ ἀκούγεται πλέον ἡ φωνὴ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας τὴν ἀπογύμνωσαν μὲ τὴν ἀδιαφορίαν των τὴν ἐκκλησίαν εἰς ἣν εἰσήγαγον νέους νόμους, νέους τύπους, νέα συστήματα, νέες ἀκολουθίες, νέα ἡμερολόγια, νέα τυπικά. Ἀκολουθίαι ἄνευ τῶν διατεταγμένων καθισμάτων καὶ ψαλτηρίου.

Τὸ ἔνδοξον καὶ τετιμημένον ὀρθόδοξον ράσον σήμερον ἀπαξιοῦν ἀνάξιοι ἱερεῖς νὰ φοροῦν, ἐπιδιώκουν μοντερνισμοὺς παντοῦ. Ὡς ἀλλοίμονον οἱ Πατέρες ἡμῶν, ὁ Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς λέγει, νὰ καταρώμεθα αὐτῶν τὸν τύπον τοῦ ἀντιχρήστου τὸ ὄργανον τοῦ σατανᾶ,

τῇ πρακτικῇ διήγησιν ἐστὶ τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ καὶ γὰρ εἰς ἀνάμνησιν ἐκείνου γίνεται καθ' ὅσον ἔπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ ἀπέθανε. Καὶ οὕτως ὁ θάνατος τοῦ Κυρίου ἐντοῦθα καταγγέλλεται, οὐ δι' ὧν οἱ ἱερεῖς λέγουσιν μόνον, ἀλλὰ καὶ δι' ὧν ποιοῦσι» (Περὶ τῶν ἐν τῇ Θεῇ Λειτουργίᾳ τελουμένων). Πρέπει δὲ νὰ τονισθῇ πὺς ἡ Προσκυμδὴ θεωρεῖται καὶ ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ προεῖμένον τῆς Θεῆς Λειτουργίας ὅπως τοῦτο φανερώνεται ἀπὸ τὰ λεγόμενα στὴν ἀρχὴν αὐτῆς «Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ». (Καὶ οὗ περὶ τοῦ ἔργου ἐκείνου τοῦτο λέγει μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ πάσης τῆς τελειῆς ὡς ἂν ἐν τελειῇ τῆς λειτουργίας ἀρχόμενος).

Ἀγαπητέ Πάτερ, ἀναγνώστα, ἐξ' ὧν τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ Πρόθεσις δὲν εἶναι μία ἀμελητέα τελετὴ, ἀλλὰ ὀργανικὸ καὶ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς Θεῆς Λειτουργίας ποῦ ἔχει πρακτικῶς μεταθεθεῖ στὴν ἀρχὴν τῆς ὅλης Μυσταγωγίας τὴν ὅποιαν πρέπει μετὰ πάσης εὐλαθείας καὶ προσοχῆς ἀπὸ μάλιστα ἡ τελετὴ αὕτη ἀποτελεῖ **ΑΔΙΑΣΠΑΣΤΟΝ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΟΛΗΣ ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΚΗΣ ΤΕΛΕΤΗΣ.**

Ε.Α.Σ.

προδοσίας, τὸσον ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία ὅσον καὶ ἡ Πολιτεία μελετώντας μὲ ψευδοσυνόδους. Δὲν κατενόησαν, πὺς ἐξ αὐτοῦ μόνον ὀλεθρος καὶ ἀφανισμός ἀκολουθεῖ, καὶ ταῦτα μὲν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν δὲ τὴν Πολιτείᾳ, εἰς ἀσέβεια καὶ προκαλοῦντα τὸν ἕλγυν. Νὰ κατεβάξουν εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ, νὰ χλευάζουν τὴν Πίστιν μὲ τὰ ἔργα των, τίς ἤλπιζεν ποτέ, νὰ εἰδῇ τὴν Ἑλλάδα αὐτοῦ τοῦ καταντήματος. Τίς ἐκ τῶν σημερινῶν νέων δύναται νὰ συγκριθῇ μὲ τοὺς ἀγνοὺς ἐκείνους νέους. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν. Δὲν εἶμεθα ἐμεῖς Ἑλληνες, Χριστιανοί. Δὲν εἶμεθα ἐμεῖς οἱ ἀπόγονοι τοῦ Παλαιολόγου, τῶν Κολοκοτρωναίων.

Ἐάν ναι, πὺς τότε συμβιβάζονται τὰ ἔργα ἡμῶν μὲ τὴν ὀνομασία, πὺς ἀνεχόμεθα τὰς ἐροτοτροπίας τῶν ἀναξίων ποιμένων; Πρὸς τὸν ἐχθρὸ πὺς κλείνουμε τὰ ὄμματα καὶ σιωποῦμε ὅταν τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐξωβελίζεται ἀπὸ τοὺς Νόμους, ὁ δὲ τίμιος Σταυρός, τὸ σύμβολο τῆς Νίκης, καταργεῖται;

Τί ἀμιένομεν πλέον, δὲ βλέπομεν.

Ἀδελφοὶ Γ.Ο.Χ., ἂς συνέλθωμεν ἀδελφοί, μετανοήσωμεν ἐν ὁμονοίᾳ καὶ ἀγάπῃ νὰ ἀγωνισθῶμεν ὑπὲρ δοκιμῶν καὶ ἐστιῶν, ὑπὲρ παραδόσεων, ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος, μὴ φοβηθῶμεν, μὴ δειλιάσωμεν, ἀλλὰ ἐν ἐνὶ σῶματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ, ὡς εἰς ἄνθρωπος ἀναφανησώμεν: Ζήτω ἡ Ὀρθοδοξία. Θὰ ἀγωνισθῶμεν ἕως ἐσχάτης ἀναπνοῆς. Ἐάν δὲ ὁ καιρὸς τὸ καλέσῃ καὶ θὰ ἀποθάνωμεν ἀκόμη σὰν γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες.

Ὁ ἐλάχιστος τῶν Ἱερέων

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΝ. ΛΑΜΠΡΟΥ

Ἐφημέριος Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος Γ.Ο.Χ.
Ξυλοκάστρου Κορινθίας

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφροῶντα, τὰς δοσοληρίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ Ὑλικοῦ, ἤτοι ὑπόλοιπα Λ)σμοῦ κτλ., ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον —Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφεῖσις ἡμῶν, Κανίγγος 32, τηλ. 3628.280.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Πρός σκανδαλοποιούς πρώην 'Αρχιερείς

«Καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμὶ πάσας
τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰ-
ῶνος. Ἀμήν».

(Κατὰ Ματθαῖον ΚΗ 20)

Γνωστὴ εἶναι εἰς ὅλους τοὺς Γ.Ο.Χ. ἡ προσπά-
θεια τῶν σκοτεινῶν πνευμάτων, τῶν δαιμόνων δηλα-
δὴ, ἡ ὁποία πάντοτε στρέφεται εἰς τὴν διαίρεσιν τοῦ
ποιμνίου τῶν λογικῶν προσώπων διὰ τοῦ σχίσματος.

Μὲ εὐλογοφανεῖς προφάσεις ἄφρονες κληρικοὶ
γενόμενοι σκευὴ τοῦ πονηροῦ, χωρίζουν ἀπὸ τὴν νό-
μιμὸν Ἐκκλησιαστικὴν τὴν ἀρχὴν καὶ δημιουργοῦν
ἰδική των ἐκκλησίαν, διὰ νὰ σώσουν καθὼς λέ-
γουν τὴν Ἐκκλησίαν, ἐνῶ γίνονται αἰτίαι τοῦ ψυχικοῦ
θανάτου πολλῶν ψυχῶν ἀσπληνικῶν χριστιανῶν, πι-
στῶν ὁπαδῶν των.

«Τὰς τῶν αἰρετικῶν ζιζανίων ἐπισποράς ἐν τῇ
ταῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ὁ παμπόνηρος καταβαλλὼν,
καὶ ταύτας ὀρών τῃ μαχαίρᾳ τοῦ πνεύματος ἐκτεμνο-
μένας προρρίζους, ἐξ ἑτέραν ἤλθε μεθοδείας ὁδόν,
τῇ τῶν σχισματικῶν μανίᾳ τὸ Χριστοῦ Σῶμα μερίζειν
ἐπιχειρῶν...».

(Κανὼν ΙΓ' τῆς Α' καὶ Β' Ἀγίας Συνόδου)

Μὲ ἀηδίαν ἐξετάζομεν τὸ πρόσφατον Σχίσμα τῶν
πρώην Ἀρχιερέων κ.κ. Ἀντωνίου καὶ Καλλίστου,
παροθέτομεν δὲ τὰ ἀδιαφιλονίκητα ἐκεῖνα στοιχεῖα,
τὰ ὁποῖα πείθουν πάντα λογικῶς σκεπτόμενον Χρι-
στιανόν, διὰ τὸ μὴ κατὰ Θεὸν τῆς ἐνεργείας αὐτῶν
τῶν πρώην Ἐπισκόπων.

Εἶναι φανερόν, ὅτι ὀρθῶς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ
Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου καθήρεσε αὐτοὺς ἀπὸ τῶν
θαθμόν τοῦ Ἐπισκόπου καὶ μάλιστα τονίζομεν, ὅτι
ἡ ἀπόφασίς αὕτη ἦτο λίαν ἐπιεικής, καθόσον ἡ ἀρ-
μόζουσα ποινὴ κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας ἦτο ὁ ἀνα-
θεματισμός.

Εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, μόλις ἐγένετο γνωστὴ ἡ
ἐνέργεια τῶν δύο αὐτῶν πρώην ἐπισκόπων, οἱ ζηλω-
ταὶ μοναχοὶ ἐξέφρασαν τὴν ἀντίθεσίν των λέγοντες
«μὰ ἀντάρτικα θὰ τὸ κάνουμε». Διότι πράγματι, ἐφ'
ὅσον δὲν συντρέχει λόγος εὐσεβείας, ἡ ἐνέργεια ἦτο
παντελῶς ἀντικανονικὴ, μὲ μίαν λέξιν ἀναρχικὴν.

Δικαιολογημένη λοιπὸν ἦτο ἡ ἀγανάκτησις τῶν
ζηλωτῶν μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι ἀνεφώνησαν, μηδενὸς
ἐξαιρουμένου, «ἔ, ὅχι καὶ ἔτσι». Οἱ γνωρίζοντες κα-
λῶς τὸν πρώην Μεγαρίδης κ. Ἀντώνιον ἀνεφώνησαν
μετὰ πεποιθήσεως «πολιτικὸς δάκτυλος εἶναι».

Εἰς τὴν ἀποκήρυξιν των παρουσιάζεται τὸ μονα-
δικόν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν φαινόμενον
τῆς μὴ παρουσιάσεως οὐδενὸς Ἱεροῦ κανόνος, ὁ ὁ-
ποῖος νὰ δικαιολογῇ τὴν ἐνέργειάν των αὐτῶν, ἀνα-
φέρουν δὲ μόνον ἀορίστως δι' Ἱεροῦ κανόνας κλπ.
Ὁμολογοῦν εἰς τὴν ἀποκήρυξιν των, ὅτι εἰς οὐδεμίαν
ἐνέργειαν πρὸς πρόληψιν τῆς ὀλισθηρᾶς τάχα πο-
ρείας τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος προέβησαν, ἀλλὰ ὅτι
παρέμειναν θεαταὶ «τὸν τελευταῖο καιρὸ ἅπαντες πᾶ-
ριστάμεθα θεαταὶ τῆς ὀλισθηρᾶς πορείας τοῦ μαρτυ-
ρικοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος...».

(Ἀποκήρυξις ἀριθμ. πρωτ. 1—14) 27.2.1979)

Ἐφ' ὅσον ὅμως ἐπρόκειτο νὰ ἀποκηρύξουν τὴν
Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου διὰ νὰ
μὴ χειροτονηθοῦν Ἐπίσκοποι κληρικοὶ μὲ εἰς θάρος
των καταγγελίας, ἔπρεπε κατὰ λογικὴν συνέπειαν νὰ
ἔχουν ἤδη προεβῇ ἀρχικῶς εἰς ἐπίσημους ἐγγράφους
καταγγελίας, ὥστε νὰ κατηγοροῦν εὐθαρσῶς καὶ οὐ-
χὶ λάθρα.

Εἰς τὴν προκειμένην δηλαδὴ περίπτωσιν ὑπάρ-
χει φανερά ὑπέρβασις τοῦ χώρου εὐθύνης τῶν δύο
πραξικοπηματιῶν, καθόσον ἡ ἐξέτασις τῶν καταγγε-
λιῶν θὰ ἠδύνατο νὰ γίνῃ θέμα συζητήσεως ἐν Συνό-
δῳ, διὰ νὰ ληφθῇ μία ἀπόφασις θετικὴ ἢ ἀρνητικὴ,
ἐνῶ αὐτοὶ ἐνήργησαν λάθρα καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Ἀρ-
χιεπισκόπου καὶ τῶν ὑπολοίπων Συνοδικῶν. Εἶναι λοι-
πὸν ἀδικαιολόγητοι διὰ τὸ σχίσμα τὸ ὁποῖον ἐδη-
μιούργησαν, καὶ ὑπόλογοι διὰ τὸν σκανδαλισμὸν ἐκα-
τομμυρίων πιστῶν Γ.Ο.Χ. καὶ Καταχουμένων, τόσον
ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ὅσον καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐλησμόνησαν τὴν ἀόρατον παρουσίαν τοῦ Κυ-
ρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ρυθμίζει τοὺς
λεγομένους ἀστάθμητους παράγοντας, δύναται δὲ εὐ-
κόλως καὶ διὰ θαυμάτων ἀκόμη νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν
ὁμαλότητα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του, τὴν ὁποίαν ἐστε-
ρέωσε μὲ τὸ αἷμα Του καὶ αἱ πύλαι τοῦ Ἀδου
δὲν δύνανται νὰ καταλύσουν. Οἱ πραξικοπηματίαι,
χλιαροὶ ὄντες εἰς τὴν πίστην, ἐπροσέβησαν τὸ παρά-
νομον σχίσμα τὸ ὁποῖον ὀνόμασαν «Σωτήριον Παρα-
νομίαν» καὶ ἄνευ φόβου Θεοῦ ἀναπέμπουν καὶ εὐχὴν
— «Εἴθε ἡ ἰδικὴ μας σωτήριος παρανομία νὰ εἶναι ἡ
πρώτη καὶ ἡ τελευταία, ἡ ὁποία συμβαίνει εἰς τοὺς
κόλπους μας».

(Ἀποκήρυξις ἀριθμ. πρωτ. 1—14) 27.2.79)

Ὅμως ἡ, σωτήριος ὡς λέγουν, παρανομία των
εἶναι ἀπλῶς μία μισερὰ πράξις πρὸς ἀντιποίησιν ἀρ-

χῆς καὶ ἐξουσίας τῆς Ἱερᾶς Ἡμῶν Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος. Ἡθέλησαν δηλαδή, ἱκανοποι-
οῦντες τὴν φιλοδοξίαν τῶν ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθέν-
των Ἀρχιμανδριτῶν νὰ ἔχουν ὑποχείριον τὸν Ἀρχιε-
πίσκοπον ἡμῶν καὶ τοὺς ἄλλους νομίμους Συνοδικούς.

Μὲ ἰδιωτέλειαν λοιπὸν καὶ ἀλαζονείαν ἐπροχώ-
ρησαν εἰς τὸ σχίσμα καὶ ἐμμένουν εἰς αὐτό, συμφώ-
νως πρὸς τὴν ἐπιμελῶς προσχεδιασμένην ἀπὸ τοῦς
ἐχθροὺς ἡμῶν διάσπασιν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐβύθισαν τοὺς
ἑαυτοὺς τῶν καὶ τοὺς ἀκολουθούντας αὐτοὺς πρῶην
Γ.Ο.Χ. εἰς ψυχικὸν θάνατον. Βαρύνονται ἐπίσης καὶ
διὰ τὸν ἀναπόφευκτον σκανδαλισμὸν Γ.Ο.Χ. καὶ Κα-
τηγουμένων, ὁ ὁποῖος θὰ συνεχίζεται δεδομένου ὅτι
οἱ Οἰκουμενισταί, μὲ τὰ ὑπὸ τὸν ἑλεγχόν των εὐρι-
σκόμενα μέσα ἐνημερώσεως (Τύπος, Ραδιόφωνον, Τη-
λεόρασις), θὰ εἶναι δυνατόν νὰ προβάλουν συνεχῶς
τὸ σχίσμα τῶν Γ.Ο.Χ., ὥστε νὰ ἀποτρέψουν τὴν εἴσο-
δον τῶν Νεοημερολογιτῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς γνη-
σίας Ἐκκλησίας τῶν Ὁρθοδόξων. «Ἀνένδεκτόν ἐστι
μὴ ἔλθεῖν τὰ σκάνδαλα οὐαὶ δὲ δι' οὗ ἔρχεται. Λυ-
σιτελεῖ αὐτῷ εἰ μύλος ὀνικὸς περικείται περὶ τὸν τρά-
χηλον αὐτοῦ, καὶ ἔρριπται εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἵνα
σκανοαλίῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων. Προσέχετε ἑαυ-
τοῖς». (Κατὰ Λουκᾶν ΙΖ' 1—3).

Εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς Γ.Ο.Χ. ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος
Ἐκκλησία ἀντιμετώπιζε πάντοτε ἐκ τῶν ὑστέρων τὰς
γενομένας παραβάσεις, τόσο εἰς τὰ δόγματα ὅσον
καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως τοῦ Νέου Ἡμερολογίου,
ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία σταθμίζουσα τὴν πνευματι-
κὴν κατάστασιν τῶν τέκνων τῆς Ὁρθοδόξων Χριστια-
νῶν καὶ βλέπουσα τὴν στροφὴν αὐτῶν πρὸς τὰς ἐπι-
γείους ἀπολαύσεις, προγνωρίζουσα δὲ τὴν ἐπερχομέ-
νην μὲ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν αὐξήσιν τῆς φιληδονίας
αὐτῶν, ἡ ὁποία θὰ ἦτο αἰτία διὰ μίαν νυσταλέαν
ἀντιμετώπισιν τῶν Δογματικῶν παραβάσεων, ἔδρασε
κατὰ τρόπον κατασταλτικὸν καὶ πρεληπτικόν, δι' ἀ-
λεπαλλήλων δὲ Πανορθοδόξων Συνόδων Ἀναθεμάτι-
σε τὴν δαιμονικὴν πλάνην τοῦ Νέου Ἡμερολογίου,
ἐκατοντάδες ἔτη πρὸ τῆς θείας ἐπιβολῆς αὐτοῦ, ἡ
ὁποία ἐγένετο τὸ ἔτος 1924. Καίτοι λοιπὸν εἶναι γνω-
στὸν ὅτι τὸ Νέον Ἡμερολόγιον εἶναι ἀναθεματισμέ-
νον διὰ Συνοδικῶν ἀποφάσεων, ἐκατομμύρια Ἑλλή-
νων τὸ ἀκολουθοῦν καὶ αὐτοκαταδικάζονται.

—Τώρα ὅμως, ὅποτε παρατηρεῖται συνεχῆς εἴσο-
δος Νεοημερολογιτῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Γνησίας
Ἐκκλησίας τῶν Ὁρθοδόξων, ἡ δημιουργία τοῦ σχί-
σματος εἰς τοὺς Γ.Ο.Χ. εἶναι αἰτία διασυρμοῦ τῆς
Ὁρθοδοξίας. Κατὰ συνέπειαν οἱ πρῶην Ἐπίσκοποι
κ.κ. Ἀντώνιος καὶ Κάλιστος βαρύνονται ὀχι μὲ
Πταίσμα, ἀλλὰ μὲ Ἐγκλημα εἰς θαμὸν κακουργή-
ματος εἰς θάρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διὰ
τοῦτο δὲ ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἡ ποινὴ τῆς καθαιρέ-
σεως των, ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας ἦτο λίαν ἐπι-
εικῆς.

Ἡ νομιμότης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλ-
λάδος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, εἶναι Πόλος
Ἐλξεως τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἡ
ὑπακοή τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς αὐτὴν εἶναι Θεάρεστος. Αἱ

ἀνθρώπινα ἀδυναμία οὐδέποτε ἔλλειψαν καὶ ἡ ἐμ-
μονή μας εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀναγ-
καιοτάτη διὰ τὴν Σωτηρίαν τῆς Ἀθανάτου Ψυχῆς
μας. Ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ ἀκόμη καὶ διὰ τινος ἀναξίου
κληρικοῦ, ἐφ' ὅσον ἡ Ὁμολογία του εἶναι Ὁρθόδο-
ξος ἢ εἶναι ὁ Νόμιμος.

Ἀξίζει νὰ γραφοῦν τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελιστοῦ
Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος τονίζει ὅτι ὁ Σταυρωτῆς τοῦ Κυ-
ρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἀρχιερεὺς Καϊάφας, ἐ-
προφήτευσεν, διότι ἦτο Ἀρχιερεὺς τοῦ ἐνιαυτοῦ.

«Συνήγαγον οὖν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι
συνέδριον, καὶ ἔλεγον, τί ποιῶμεν; ὅτι οὗτος ὁ ἄν-
θρωπος πολλὰ σημεῖα ποιεῖ. Ἐὰν ἀφώμεν αὐτὸν αὐ-
τῷ, πάντες πιστεύουσιν εἰς αὐτόν» καὶ ἐλεύσονται οἱ
Ρωμαῖοι καὶ ἀροῦσιν ἡμῶν καὶ τὸν τόπον καὶ τὸ
ἔθνος. Εἰς δὲ τις ἐξ αὐτῶν Καϊάφας, ἀρχιερεὺς ὢν
τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου, εἶπεν αὐτοῖς, Ὑμεῖς οὐκ οἴδατε
οὐδὲν οὐδὲ διαλογίζεσθε, ὅτι συμφέρει ἡμῖν ἵνα εἰς
ἄνθρωπος ἀποθάνῃ περ τοῦ λαοῦ, καὶ μὴ ὅλον τὸ
ἔθνος ἀπόληται· τοῦτο δὲ ἄφ' ἑαυτοῦ οὐκ εἶπεν, ἀλ-
λὰ ἀρχιερεὺς ὢν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου, προεφήτευσεν
ὅτι ἔμελλεν ὁ Ἰησοῦς ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους·
καὶ οὐχ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους μόνον, ἀλλ, ἵνα καὶ τὰ τέ-
κνα τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα συναγάγῃ εἰς ἓν»
(Κατὰ Ἰωάννην ΙΑ' 47—53).

Σήμερον ὁ Γνήσιος Ὁρθόδοξος καὶ Νόμιμος Ἀρ-
χιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Αὐξέντιος ἐὰν χρειασθῇ,
καὶ θὰ προφητεύσῃ καὶ θαύματα θὰ ποιῇ καὶ τὸ
σπουδαιότερον, ὅτι εὐκόλως διὰ τῶν Ἀγίων του εὐ-
χῶν εἰσερχόμεθα εἰς τὸν Παράδεισον, διότι εἶναι γνω-
στὰ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ — «Ὁ
ἀκούων ὧν ἐμοῦ ἀκούει» καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ
ἀθετεῖ ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν ἀθετεῖ τὸν ἀποστειλαντά με».
(Κατὰ Λουκᾶν Ι' 16—17).

Εἶναι χαρακτηριστικόν, ὅτι ἐδῶ εἰς τὸ Ἅγιον
Ὅρος ἀκούω τοὺς ζηλωτὰς μοναχοὺς νὰ λέγουν αὐ-
θαρμῆτως — «Νὰ εὐχόμεθα νὰ μὴ πάθῃ τίποτε ὁ Ἀρ-
χιεπίσκοπος Αὐξέντιος, πρέπει νὰ προσέχη τὴν ὑγεία
του».

Ἐν Ἀγίῳ Ὅρει τῇ 16.4.1979

ΣΙΜΩΝ ΜΟΝΑΧΟΣ

ΚΕΛΛΙΟΝ ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφυ-
λάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ
δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς
οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευ-
θέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΝΕΑ

Μετά πάσης Ἐκκλησιαστικῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τάξεως καὶ ἐν συρροῇ πλήθους εὐσεβοῦς λαοῦ, ἐξ ὧν τῶν σημείων Πειραιῶς, καὶ Ἀθηνῶν, ἐωρτάσθη ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ, τὴν Παρασκευὴν τῆς Διακαινησίμου Ἑβδομάδος, εἰς τὸν φερώνυμον Ἱερὸν Ναὸν τῆς συνουκίας Ἀγίας Σοφίας Πειραιῶς.

Ἀπ' ἐσπέρας καὶ τὴν Κυριακὴν τῆς ἐορτῆς ἡμέραν, τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν προσέστη ὁ Ποιμενάρχης ἡμῶν Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. κ. Γερόντιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων Γρεβενῶν κ. Ἀθανασίου, Αἰγίνης κ. Παΐσιου, Μαραθῶνος κ. Ἰουστίνου.

Μετά τὴν πανηγυρικὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐσχηματίσθη μακρὰ μεγαλοπρεπεστάτη λιτανευτικὴ πομπὴ πρόπορευομένης τῆς Ἱστορικῆς Θαυματουργοῦ Εἰκόνης τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, δι' ἧς πολλὰ τὰ γενόμενα ἱαματικά θαύματα, ἀκολουθοῦντων τῶν ἐπισήμων καὶ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, διαδηλοῦντος ποικιλοτρόπως τὴν ἐνθουσιᾶν αὐτοῦ ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν Κανονικὴν Σεπτὴν ἡμῶν Ἱεραρχίαν.

Κατὰ τὸ πέρασ τῶν διημέρων Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης κ. κ. Γερόντιος, μετὰ τῶν Σεβασ. Ἐπισκόπων, ἠψύλογησαν καὶ ἠγχήθησαν τὰ πλήθη, ἐπαινεῖσαντες τὸν τε δραστήριον Ἐφημέριον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Πατέρα Γερμανόν, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν καὶ ἅπαντας τοὺς συμβάλλοντας εἰς τὴν ἀρίστην ἐπιτυχίαν τῆς ἐορτῆς καὶ Πανηγύρεως. Κατὰ τὸ ὡς ἄνω διήμερον χιλιάδες πιστῶν παρήλασαν ἵνα προσκυνήσουν τὴν θαυματοργὸν Ἱερὰν Εἰκόνα.

Η ΖΩΟΔΟΧΟΣ ΠΗΓΗ ΒΕΛΕΣΤΙΝΟΥ

Μία ἀπὸ τὰς ἐνδοξοτάτας καὶ πνευματικῶς ἀνθούσας Ἱερὰς Μονὰς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, τυχάνει καὶ ἡ ἀνθεμέσσα Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, πλησίον τοῦ Βελεστίνου Βόλου, τῆς Γερουσίας Χριστοτύμφης, ἐκ τῶν δραστηριοτέρων ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδόξιας, ἐχούσης Ἱερὸν Παρθένον με ἀκτινοβολίαν καὶ πνευματικὴν ἐπιροσὴν καθ' ἅπασαν τὴν Θεσσαλίαν. Κατὰ τὴν Διακαινήσιμον Παρασκευὴν ἡ ὡς ἄνω Ἱερὰ Μονὴ ἐπανηγυρίζει ἐν κοσμοσυρροῇ μεγάλῃ, ἐξ ὧν τῶν σημείων τῆς Θεσσαλίας.

Εἰς τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας, τοῦ τε Μεγάλου Ἐσπερινοῦ καὶ τῆς Θεῆς Ἀρχιερατικῆς Λειτουργίας ἠδύνησε ὡς προστῇ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Αὐξέντιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων Σταυρουπόλεως Εὐθυμίου, Χριστιανουπόλεως Θεοφίλου, Καρδαμύλλων Στέφανος καὶ Πλαταμῶνος κ. Ἀθανασίου.

Πλήθος Κληρικῶν ἐξ ὧν τῶν σημείων τῆς Θεσσαλίας, ἐπλαισίωσεν τοὺς σεπτοὺς ἡμῶν Ἱεράρχας, τὴν δὲ γενομένην μακρὰν λιτανεῖαν πέριξ τῆς Ἱ. Μονῆς ἠκολούθησαν αἱ Τοπικαὶ Ἀρχαὶ καὶ ἄπειρον πλῆ-

θος εὐσεβῶν καὶ ἐνθουσιῶντων πιστῶν κατασπαζομένων τὰς χεῖρας τῶν Ἀρχιερέων. Ἐν τέλει, ὁ Μακαριώτατος ἠγαρίστησεν διὰ συγγενητικῆς προσομιλίας ἅπαντας διὰ τε τὴν θερμωτάτην ὑποδοχὴν αὐτοῦ τε καὶ τῶν λοιπῶν Ἱεραρχῶν καὶ ἠγχήθη τὰ δέοντα τοῖς πᾶσιν καὶ ἐτόνισεν ὅτι ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ Βελεστίνου Βόλου, ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς ἀξιολογωτέρας ἐπάξεις τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

ΒΟΡΕΙΟΣ ΕΛΛΑΣ

Τὴν Β' Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Νηστειῶν καθ' ἣν ἐπιτελεῖται ἡ Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ Β' πολιούχου τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης, ἐτελέσθη ἐν τῷ πανσέπτῳ προσκυνήματι τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου, ἀρχιεπισκοπικῶν Συλλειτουργῶν προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Αὐξεντίου συλλειτουργούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. κ. Καλλίνικου καὶ τῶν ἐπισκόπων Σταυρουπόλεως κ. κ. Εὐθυμίου ὅστις καὶ ἐκήρυξεν τὸν Θεῖον λόγον καὶ τοῦ Πλαταμῶνος κ. κ. Ἀθανασίου. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θεῆς Λειτουργίας ἐγένετο πνευματικὴ ἐκδήλωσις διὰ τὴν μνήμην τοῦ τιμωμένου Ἀγίου καθ' ἣν διήλυσεν ὁ Μακαριώτατος.

Τὴν Γ' Παρασκευὴν τῶν Χαιρετισμῶν, ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως ἐχοροστάτησεν κατὰ τὴν ἀκολουθίαν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Παντανάσσης καὶ διήλυσεν εἰς τὰ πολυπληθῆς ἐκκλησίασμα, ἀκολουθῶν δὲ μετέβη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Γεωργίου τῆς Κοινότητος Μεσημερίου καὶ προσέστη εἰς ἀκολουθίας τῶν Χαιρετισμῶν, τὴν δὲ αὐτὴν Ἐσπέραν προσέστη καὶ αὖθις εἰς τὴν αὐτὴν ἀκολουθίαν κηρύξας τὸν Θεῖον Λόγον ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίας Εἰρήνης.

Τὴν Γ' Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν ἐλειτούργησε ἐν τῷ αὐτῷ προσκυνήματι κηρύξας τὸν Θεῖον Λόγον.

Τὴν Δ' Παρασκευὴν τῶν Χαιρετισμῶν ἐχοροστάτησε εἰς τὴν αὐτὴν ἀκολουθίαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Δράμης συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ παλαιμάχου προθιερέως πατρὸς Μιχαὴλ Σαθοπούλου καὶ τοῦ διακόνου πατρὸς Ἀμβροσίου κηρύξας ἅμα καὶ τὸν Θεῖον Λόγον.

Τὴν ἐπομένῃ ἡμέρᾳ τοῦ Σομβάτου συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω κληρικῶν ἐπεσκέφθη τὸν Ἱερὸν ναὸν Ἀγίας Τριᾶδος Βαθυχωρίου, Κυργίων καὶ ἐγένετο δευτὸς με ὑποδοχὴν ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ, πατρὸς Ἰωάννου Χατζηδιάκου. Ἀκολουθῶν συνεδευόμενος καὶ πάλιν ὑπὸ τῶν αὐτῶν κληρικῶν μετέβη εἰς Καβάλαν καὶ εἶχεν σικάντησιν με παρὰγοντας τῶν Γ.Ο.Χ. Καβάλας.

Τὴν δὲ Δ' Κυριακὴν ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος Ἀναστασίας, συλλειτουργούντων τοῦ πατρὸς Ἀρκαδίου καὶ τοῦ διακόνου. Ἐπὶ τῇ ἀκολουθίᾳ δὲ τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου χοροστάτησε ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Παντανάσσης καὶ ἀκολούθως ἐν τῷ πανσέπτῳ προσκυνήματι τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου κηρύξας τὸν Θεῖον Λόγον. Τὴν δὲ ἐπομένην ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ἔλαβε μέρος εἰς τὸν πανηγυρικὸν συλλειτουργῶν τοῦ ἑορτάζοντος ὁμονύμου Ἱεροῦ Ναοῦ Λαρίσης προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου συμπαραστατομένου καὶ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Ἀγίου Πλαταμῶνος κ. κ. Ἀθανασίου. Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ Ἅγιος Σταυρουπόλεως. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τῆς Λιτανεύσεως τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος εἰς τοὺς πολυπληθεῖς πανηγυριστάς, ὁμίλησεν περὶ τῶν θεμάτων τοῦ Ἱεροῦ Ἡμῶν Ἀγῶνος, ἡ αὐτοῦ Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Αὐξέντιος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΠΕΝΘΗ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΓΟΡΔΙΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ Ι. ΜΟΝΗΣ «ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ»
ΒΑΡΤΜΠΟΠΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Πλήρης Ἡμερῶν ἐξεμέτρησεν τὸ ζεῖν, ὑπερβάς τὸ Δαυιτικὸν ὄριον Βιωτῆς, ὁ ἀείμνηστος σεβαστὸς Ἀρχιμανδρίτης πατὴρ Γόρδιος Καραγιάννης, τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἀληθῆς Ἀγιορείτου Μοναχοῦ, μόναστος ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὴν περίσεμον Σκήτην τῆς Ἀγίας Ἀννης τοῦ Ἀγίου Ὄρους.

Ἀνὴρ ἀρετῆς, πραότητος καὶ σεμνότητος. Πνευματώδης, καὶ θαρραλέος ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἰδοὺ ὁ Θεοδώρητος Στέφανος ποὺ περιέβαλεν πάντοτε αὐτόν. Ὑπῆρξε πνευματικὸν ἀνάστημα καὶ ὑποτακτικὸς τοῦ ἄλλου ἐκείνου μεγάλου ἀγωνιστοῦ καὶ ἐμπειροῦ πνευματικοῦ Ἀρχιμανδρίτου, πατρὸς Χρυσάνθου Βρετάρου μετὰ τοῦ ὁποῦν συνίδρυσαν τὴν ἐν Βαρμπόμπῃ Τατοῦν, Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ «Ἀξίον Ἐστίν». Χειροτονηθεὶς Προεσβύτερος καὶ λαβὼν τὸ ὀφράκιον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου, ὑπερέστηεν πιστῶς εὐσεβῆς καὶ φιλοτίμος ὅπου κι ἂν ἐτάχθη ὁ Πατὴρ Γόρδιος καταλιπὼν τὰς πλέον ἀγαθὰς ἀναμνήσεις διὰ τὸ ψυχοσωτήριον ἔργον του.

Λαβὼν τὸ τελευταῖον σωτήριο ἐφρόδιον, ἀπέπτη εἰς τὰ οὐράνια σκηνώματα ἡ ἁγίας καὶ εὐγενεὴ ψυχὴ του ἵνα εὖρη τὴν αἰωνίαν ἀνάπαισιν καὶ μακαριότητα ἐν Οὐρανοῖς.

Τῆς Νεκρωσίμου Ἀκολουθίας αὐτοῦ ψαλίσας ἐν τῇ Ἱερᾷ αὐτοῦ Μονῇ, προσέτη ὅλως προσφόνως προσελθὼν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος Κύριος Γερόντιος, ὅστις ἀνέγνωσε τὰς συγχωρητικὰς εὐχὰς μετὰ λυγμῶν καὶ δακρύων, συμπαραστατοῦμενος παρὰ τῶν Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων Γρεβενῶν Ἀθανασίου, ταιαντίου κ. Γερασίμου, Μαρθῶνος κ. Ἰουστίνου, ἐνῶ δωδεκάς καὶ πλέον Ἀρχιμανδριτῶν καὶ Ἱερέων περιέβαλον τὴν τιμίαν αὐτοῦ σοφόν. Λαὸς δὲ πένθων ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ πεφιλημένου πνευματικοῦ Πατρὸς καὶ ποδηγέτου, κατέκλυσεν τὸ

ἐσωτερικὸν καὶ τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἥτις διὰ πολλῶν μόχθων καὶ κόπων τοῦ ἀποιχομένου νεκροῦ ἠνδρώθη καὶ ἐμεγαλύνθη.

Βαρυαλγὴ δὲ τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα, ἐν οἷς καὶ ὁ διάδοχος αὐτοῦ Πατὴρ Φιλάρετος Παπαμακάριος, συνεκλονίζοντο ἐπὶ τοῦ ἀπορραφισμοῦ αὐτῶν. Κατὰ τὸ πέρας τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας ἀπεχαιρέτισεν τὰ ὄσιον Νεκρὸν δι' ἐμπνευσμένης προσελπίας καὶ πολλῶν δακρύων, ὁ προεξάρχων Μητροπολίτης κ. Γερόντιος, τόνισας τὴν πίστιν, τὸν ἐνθουσιασμόν, τὸ ἀνεξίκακον τοῦ χαρακτηρὸς αὐτοῦ, τὴν πραότητα καὶ τὴν Φιλαλληλίαν τοῦ ἀποιχομένου Νεκροῦ τὰ ἴσας, ὅτι τὸ τίμιον αὐτοῦ ὄνομα κατεγράφη εἰς τὰς Ἱερὰς Δέλτους τῶν μεγάλων Προμάχων καὶ ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» συμμετέχουσα εἰλικρινῶς εἰς τὸ πένθος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἐπὶ τῇ εἰς οὐρανὸν μεταστάσει, Χρηστοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ Κληρικοῦ ἐκφράζει τῇ Ἱερᾷ Ἀδελφότητι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Ἀξίον Ἐστίν» τὴν εἰλικρινῆ αὐτῆς συμπάθειαν καὶ θερμὰ συλλυπητήρια καὶ εὐχεταὶ ἐνθέρμως ὅπως ὁ Κύριος, ὁ Ἀναστάς ἐκ νεκρῶν ἀναπαύσῃ τὴν μακαρίαν ψυχὴν τοῦ πεφιλημένου Πατρὸς Γορδίου «ἐν αἰαῖς Ὁσίας» καὶ δικαίων.

Ο ΚΑΘΑΡΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

Πολὺ τῆς «μόδας» τώρα τελευταία εἶναι νὰ κάμουν τοὺς ἐλεγκτὰς καὶ κριτὰς τῶν ἄλλων, πολλοί, ἐκτὸς βέβαια τοῦ ἑαυτοῦ των. Ἐκεῖ ὅπου εἶναι ἀγνωστον τὸ «ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ», βλέπεται νὰ ὑπάρχῃ κριτικὴ καὶ ἐλεγχος, ὅχι καλοπροαίρετος, καλόπιστος καὶ ἐποικοδομητικὸς, ἀλλὰ ἐμπαθὴς, κακόβουλος καὶ κακόπιστος μὲ τὰ χαμηλά καὶ ταπεινὰ ἐλατήρια νὰ πεταχθῇ λάσπη καὶ νὰ σπλωθῇ — ΟΧΙ ΝΑ ΔΙΟΡΘΩΘΗ — ἕνα πρόσωπον.

Γι' αὐτὸ καὶ γέμισε ὁ κόσμος σήμερα ἀπὸ φθηνῶν δημαγωγικῶν, παραπλανητικῶν κριτῶν, ἰδίως ἐκκλησιαστικῶν προσώπων καὶ πραγμάτων, ἐπὶ τῷ σκοπῷ καὶ μόνον τῆς ἀλογίστου διακομιδῆς, τοῦ σκανδαλισμοῦ συνειδήσεων καὶ τοῦ διασυρμοῦ πολλὰς τιμῶν ὀνομάτων δικαιοσύμων πάσης τιμῆς καὶ εὐλαβείας.

Γι' αὐτὸ χρειάζεται ὁ πιστὸς χριστιανὸς, ΝΑ ΠΡΟΣΕΧῃ, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ παρασυρμοῦ τοῦ ἀπὸ πρόσωπα ποὺ συγγέουν τὸν ΚΑΘΑΡΟΝ ΕΛΕΓΧΟΝ, ἀπὸ τὴν λαοπολογίαν.

ΠΕΝΤΕ ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΜΑΣΟΝΟΥΣ

Κυκλοφοροῦν σὲ νέες ἐκδόσεις τὰ πέντε μασονικὰ βιβλία τοῦ δημοσιογράφου Β. Α. Λαμπρόπουλου. Τὰ μοναδικὰ ντοκουμέντα ἀπὸ τὴν τεκτονικὴν διδασκαλίαν μὲ 5.000 ὀνόματα Ἑλλήνων μασόνων. Κατάλληλα γιὰ δῶρο καὶ μελέτη πᾶντο στὸ θέμα τῆς ἀπόκρυφης ὁργάνωσης τῶν τεκτόνων. Πωλοῦνται στὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ Κάνιγγος 10, 5ος ὄροφος, τηλ. 36.27.896. Στέλλονται καὶ μὲ ἀντικαταβολὴ ταχυδρομικῶς. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νὰ τὰ ζητοῦν καὶ ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας (Κάνιγγος 32).

ΟΙ ΚΟΛΟΣΣΟΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΦΩΤΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

«Στόμα δικαίου αποστάζει σοφίαν, χεῖλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας. Στόμα σοφῶν μελετᾷ σοφίαν, δικαιουσίνην ρύεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου».
(Σοφία Σολομώντος 10,32)

Ὁ Φεβρουάριος κάθε χρόνου καταναγάζεται καὶ λαμπρύνεται ἀπὸ τὴν ἀκτινεβολίαν τῆς λαμπρᾶς μορφῆς τοῦ μεγάλου τῆς Ἐκκλησίας μας Ἀνδρός, ἁγίου Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ὁμολογητοῦ, ὅστις πρῶτος ἐξ ὅλων ἐπεσήμανεν τοὺς κινδύνους τῆς καθόλου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἐνεκα τῆς Παπικῆς ἀλαζονίας.

ΦΩΤΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ, Ο ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΤΗΡ, ὁ ἰσάξιος τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας τῆς κλασσικῆς περιόδου καὶ εἶχεν καταπληκτικὴς ὁμοιότητες πρὸς τὸν βίον καὶ τοὺς ἀγῶνας τῶν μεγάλων τούτων τῆς Ἐκκλησίας ἀνδρῶν.

Μὲ τὴν ἀγιότητα τοῦ ὅλου βίου του, μὲ τὴν σύνεσίν του, μὲ τὴν καταπληκτικὴν μόρφωσιν καὶ Σοφίαν του, τὴν ἀπαράμιλλην διδασκαλίαν του, ἀπέδειξεν ὅτι κράτησεν ἀκλόνητα τὴν ἱερὰν σκοτάλην τῆς ἀνοθεύτου Ὁρθοδοξίας καὶ ἀγωνίσθηκε ἰσαξίως πρὸς τοὺς πρῶτους ἡρωϊκοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας Πατέρας, ὥστε νὰ παραμείνῃ φαινότατος ὁ Θεῖος Πυρρὸς τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως γιὰ νὰ φωτίσῃ συνεχῶς τὸν κόσμον καὶ τὴν Οἰκουμένην ὅλην.

Γέννημα καὶ θεῖμα τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας γονεῖς καὶ πάνυ εὐσεβεῖς τὸν Σέργιον καὶ τὴν Εἰρήνην, ἦταν συγγενὴς τῶσαν πρὸς τὴν αὐτοκρατορικὴν, ὅσον καὶ πρὸς τὸν Πατριαρχικὸν Οἶκον, εἶχεν δὲ Θεῖος τὸν μέγαν καὶ εὐκλεέστατον ἅγιον Πατριάρχην Ταράσιον, τὸν μέγαν ἐκεῖνον τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγωνιστὴν. Μὲ μία τέτοια πνευματικὴν καὶ πατροφρονικὴν κληρονομίαν ἤρξανε κατὰ Θεὸν ὥστε «νεαρός μὲν οὖν ἔτι τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἕως τοῦ μονήρους ἤρμαζεν βίον», μᾶς λέγει ὁ Βιογράφος του, ποὺ σημαίνει ὅτι, μέσα στὸ οἰκογενειακὸν του περιβάλλον, ἐκεῖ ποὺ ἔλαβε τὰ σπέρματα τῆς εὐσεβείας, ἐκεῖ καὶ ἀνέπνεε τὸ ἀρώμα τῆς μοναστικῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν χωρὶς ἀμφιβολίαν παρακολούθησε κατ' οὐσίαν λαϊκῶς ἔτι ὄν, γεγονός ποὺ ὑπερμαρτυρεῖ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴν σημασίαν ἀλλὰ καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ θεοσεβτικῶν οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος γιὰ τὴν νεαρὰ ἡλικίαν.

Καὶ ἔτσι βλέπομεν γὰρ ζῆ μέσα στὴν κοινωνίαν ἐργαζόμενος ἀλλὰ νὰ εἶναι μοναχὸς ἐν τῷ κόσμῳ, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου: «Τὸ μονάζειν ἀνευρίσκεται ἐν τῇ εὐσταθείᾳ τοῦ πόπου μᾶλλον, ἢ, τῇ τοῦ σώματος ἀναχωρήσει». Καὶ ἐνῶ σὰν λαϊκὸς ἀνεδείχθηκε ὁ πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος κήρυξ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ξάφνου ὁ βαθὺς σεβασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκτίμησις τῶν ἀρχόντων καὶ ἐπαϊόντων τῆς Βασιλίδος, τὸν ἀνέβιβασεν μέσα σὲ λίγες ἡμέρες πρωτόθρονον συμπάσης

τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ ἔτος 857 μ. Χ. τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων. Μὰ εἶναι μυριόλεκτον πὺς κάθε τί ποὺ δὲν φθάνει ὁ κόσμος τὸ κτυπᾷ. Ἔτσι καὶ ὁ Μέγας Φώτιος ἐπὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου ἐπέπρωτο ἐντὺς ὀλίγου νὰ μεταλλάξῃ τὴν ἀρχιερατικὴν μέτρην μὲ ἀκάνθινον στέφανον.

Φθόνοι καὶ μίση ἐκεῖ ὅν ποὺ δὲν εἶναι ἄξιοι στὴν ζοὴν γιὰ μεγάλα ἔργα, τραυματίζον ψυχικὰ τὸν Ἱερὸν Φώτιον. Ἀλλὰ ἡ γιγαντωμένη Πίστις τοῦ τὸν κρατᾷ ἡρωϊκὰ στὸν Θρόνον γιὰ νὰ διδάξῃ, νὰ κατηχήσῃ καί, γιὰ νὰ διαδώσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν σὲ λαοὺς ποὺ ζοῦσαν στὸ σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρείας μὰ καὶ στὴν δεισιδαιμονίαν...

Τέτοιοι λαοὶ ἦταν οἱ Σέρβοι, οἱ Βούλγαροι, οἱ Κροᾶται, οἱ Ρῶσοι, στοὺς ὁποίους ἀποστέλλει τοὺς ἀγαθὸν Ἱεραποστόλους Μεθόδιον καὶ Κύριλλον γιὰ τὸν ἐκχριστιανισμόν των, ἐνῶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Βουλγάρων Βόγορις μὲ δάκρυα βαπτίζεται παίρνοντας τὸ ὄνομα Μιχαήλ. Μὰ πάντα, «πᾶσα δοῦσα ὅθ' ἔχη ἴσῃν καὶ μελίζον ἀντίδρασιν». Ἔτσι καὶ ὁ Ἱερὸς Φώτιος στὴν φωτεινὴν πατριαρχικὴν του διακονίαν, γνώρισεν ἐξορίες, πικρίες, φυλακίσεις ἀκόμη καὶ διασυρμούς καὶ τοῦτο, γιὰτὶ ὁ ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ ψυχικοῦ καὶ πνευματικοῦ του μεγαλείου, πάπας Ρώμης Νικόλαος δ' Α' στὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου βοήθησε ὁ δεσποτισμὸς τὴν ἀποκορύφωσίν του, μὰ καὶ τὴν τελείωσίν του, βοηθοῦντος σ' αὐτὸ καὶ τοῦ λατινικοῦ συγκεντρωτισμοῦ, τοῦ ἀπολυταρχικοῦ καὶ ἐπεκτατικοῦ του πνεύματος, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ καταργήσῃ τὸ «PRIMUS INTER PARES» (ΠΡΩΤΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥΣ ΙΣΟΝ) καὶ νὰ δημιουργηθῇ τὸ πολιτὸθέντων τῶν ἀλαζόνων παπῶν «PRIMUS SUPER OMNES» (ΠΡΩΤΟΣ ΥΠΕΡΑΝΩ ΟΛΩΝ), δηλ. νὰ εἶναι ἡ δοσιτὴ Κεφαλή τῆς μᾶς ἁγίας καὶ Καθολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου — ὦ! τῆς φορικτῆς τῶν παπῶν ἀλαζονίας, συγκεντρώνοντας ἐπάνω του ὁ πάπας — ἅπασαν τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, διδασκικὴν, νομοθετικὴν, δικαστικὴν καὶ διοικητικὴν ἐξουσίαν, στὴν αὐθεντίαν τοῦ ὁποίου ΕΠΙΡΕΠΕ νὰ ὑποτάσσωνται ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἐπίσκοποι καὶ αὐτὲς ἀκόμη αἱ Σύνοδοι τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως.

Καὶ ὑψώνει ΠΡΩΤΟΣ καὶ ΜΟΝΟΣ τότε τὸ ἀνάστημά του ὁ Ἱερὸς Φώτιος, καὶ μὲ δύναμιν ποὺ τοῦ Χαρίζει Ἐκεῖνος ποὺ ἐνισχύει κάθε γενναῖον ἀγωνιστὴν του, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ θλιβερὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς παπικῆς δολιότητος καὶ νὰ διασώσῃ τὴν ἀγιωτάτην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸν παπικὸν δολοκλήρωτισμόν καὶ τὴν βεβήλωσιν τῆς πλάνης. Παρὰ τοὺς πολλοὺς τὸν ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ πρὸς διάσωσιν ἀνοθεύτου τῆς Ὁρθοδοξίας, εὗρισκε καιρὸν πρὸς συγγραφὴν καὶ μελέτην. Ἡ πολυτιμωτάτη προσφορά του πρὸς τὴν καθόλου Ἐκκλησιαστικογραφίαν ΤΗΝ ΜΥΤΡΙΟΒΙ-

ΒΛΟΝ, χαρακτηρίζεται από τὸν πολὺν Βυζαντινολόγον, Κάρολον Κρουμβάχερ «Ὡς τὸ σπουδαιότερον φιλογηγικὸν ἔργον τοῦ ἐννάτου καὶ δεκάτου αἰῶνος», ἐνῶ ὁ μέγας ἐθνικὸς ἱστορικὸς μας Παπαροηγόπουλος γράφει περὶ τοῦ Μεγάλου Φωτίου: «Ὁ Φώτιος ὑπῆρξεν ἄνθρωπος ἑξοχος καὶ σπάνιος, διότι κατὰ τὸ χιλιετὲς διάστημα ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ ἀνατολικοῦ κράτους μέχρι τῆς πτώσεως οὐδὲν ἕτερον ὄνομα διέλαμψεν λαμπρότερον ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ ἡμῶν στερεώματος ἢ τοῦ Φωτίου». (Κ. Παπαροηγοπούλου, Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Τόμ. Γ', σελ. 284, ἔκδοσις Ε', Ἀθήραι 1925).

Δικαιολογημένα ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὴν ἀδαμαντίνην αὐτὴν μορφὴν ποὺ θὰ φωτίσῃ πάντα τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὴν εἰσήγαγεν στὴν Ἀθανασίαν κατατάσσοντάς τὴν στὴν χορείαν τῶν Ἁγίων γιὰ τὴν χριστιανικώτατα καὶ Ἑλληνοπρεπέστατα κράτησε τὰ ἡνία τοῦ Παλλαδίου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἀπέδειξεν σαφῶς καὶ σαφῶς ποῖες οἱ πραγματικὲς προθέσεις τῆς Δύσεως γιὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἄς μελετήσουν περισσότερο τὸν βίον τοῦ ἁγίου τούτου Ἄνδρος ὅσοι κόπωνται γιὰ τοὺς «Διαλόγους» καὶ τὴν «Ἀγάπην». Ναι! Ἀγάπῃ ἀλλὰ ἀγάπῃ πρὸς τὴν ΣΩΖΟΥΣΑΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ, ἀγάπῃ πρὸς ΤΗΝ

ΑΝΟΘΕΥΤΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ. Ἐρως θεῖος πρὸς δὲ, τι ἀκριβῶς ἐπαρελάβομεν καὶ ὕστερα τὰ ὑπόλοιπα. Ἐρως πρὸς τὴν ΠΑΤΡΟΠΑΡΑΔΟΤΟΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ, ποὺ ἀπορρίπτει περιφρονητικὰ ὁ μοντέρνος προτεσταντισμὸς, καὶ ὕστερα συζητήσεις, γιὰτί ἄλλοιῶς, ἢ ἀκριτὴ σπουδὴ γιὰ «ἐνώσεις» ἀπὸτελεῖ ἑλλειψιν πείρας Θεολογικῆς καὶ Ἱστορικῆς καὶ ἀπάμβλυσιν συναισθήσεως Ὁρθοδόξου εὐθύνης. ΠΡΟΣΟΧΗ.

Ε. Α. Σ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσιν τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερρόντιος περιστοιχούμενος ἀπὸ μέλη τῆς Γερᾶς ἡμῶν Συνόδου, τοὺς Ἀρχιερεῖς Γρεβενῶν κ. Ἀθανάσιον, Αἰγίνης κ. Παΐσιον καὶ Μαραθῶνος κ. Ἰουστίνον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ Α'.

Βέβαια ή εποχή την οποίαν διερχώμεθα είναι άκρως αντίπνευματική, έπειδή ο ύλικός πλοῦτος είναι ή βάση από την οποίαν έπέρχεται ή υλοποίησις των ανθρώπων και εὐθύς αμέσως ή πνευματική πτώσις, ως μέτρον έμμέσου άρνήσεως εκ της εκκοσμικεύσεως.

Τούτο πρακτικώτατα αποδεικνύεται περιτρώως από την ιστορικὴν άνασκόπησιν των τελευταίων μεταπολεμικῶν ετών και κυρίως μετά τον δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον.

Ίδετε λοιπόν οποία όργή έπληξε όλόκληρον την ανθρωπότητα, έφ' όσον ο Θεός έξ άμαρτιῶν του κόσμου παρεχώρησεν τον προαναφερθέντα καταστρεπτικόν και ως λαίλαπα θυελλώδην πόλεμον εις άπασαν την ανθρωπότητα.

Ένθυμούμεθα έστω και αν δεν τὰ εξήσαμεν οι περισσότεροι έξ ήμῶν, τὰ θύματα της πείνας, τς καταστρεφές των πόλεων, βιβλικῶ τῷ τρόπῳ, τὰς μυριάδας έξοντώσεις των αντι-πολεμικῶν και τέλος τὰ φρικτά όλοκαυτώματα πάσης φύσεως, έως ότου ή ανθρωπότης μετετράπη εις διαβολικὴν φλεγόμενην κάμινον άβυσσάλειαν και αποτροβαιον, εις αλοχύνην αἰώνιον των πονηρῶν και κακοβούλων έξτρεμιστῶν κοσμοκρατόρων.

Άλλα ίδου ή εύλογος άπορία παντός Όρθόδοξου και καλοπροαίρετου Χριστιανού:

Τι απέγινε μετά τον πόλεμον;

Έσυνετήσθησαν οι Άνθρωποι;

Μετάνοησαν των άμαρτιῶν αὐτῶν;

Ήρεύνησαν την Άλήθειαν του πράγματος, ώστε ν' αντιληφθῶν την χρεοκοπίαν των, την διάλυσιν πάσης μορφῆς οἰκονομίας, οικογενείας, έθνους και Κράτους;

Άλλοίμονον όχι. Άντιθέτως απέθρασύνθησαν, εκκοσμικεύθησαν, υλοποιήθησαν παντελῶς και ήγνώσαν τον Θεόν, οι δε ελαχίστως γνωρίζοντες Αὐτὸν έγένοντο άσεβέστεροι, παραμειναντες επί τῷ χειρῶν εις τὰς κακοδοξίας των, ιδιαίτερα ότι διανοήθησαν τον χειρότερον καρπὸν πάσης άσεβείας, δηλονότι τον κατηραμένον Οἰουμενισμόν.

Έφρούαξαν τὰ έθνη και οι λαοι από τον πλοῦτον και τον άφθονον χρυσὸν του φοβεροῦ Αἰῶνος μας.

Έσκληρήνηθησαν όμως και έγκρημνήσθησαν επί τὰ χεῖρα και οι ταλαίπωροι άποστατήσαντες Όρθόδοξοι κηρύττοντες την ανθρωποφιλίαν εις βάρος της Θεοφιλίας.

Οὕτω οι Όρθόδοξοι ένγηγαλίσθησαν κατά τινά τρόπον τὰς κατηραμένας Αἰρέσεις, ένγηγαλίσθησαν

τοὺς άσεβεῖς, έστρεψαν δὲ τον νῶτον εις τὰς αρχαίας Παραδόσεις της Όρθόδοξου Έκκλησίας, παρασύροντες δὴγοι και δὴγοῦμενοι εις τον βόθυνον της απωλείας ο εις τον άλλον διά των ψευδοθεωριῶν των περί Άγάπης, όντες όμως εις βάθος υλισται και συμφερον-τολόγοι, ιδιοτελεῖς και κυρίως άσεβεῖς.

Έν τούτοις όμως είναι γνωστὸν ότι άνευ εύσεβείας, σωτηρία δὲν υπάρχει, όπως επίσης είναι εύκολόνόητον ότι ή πρακτικὴ έφαρμογή της εύσεβείας είναι ή Όρθοδοξία, όχι όμως έν λόγους πλην έν έργοις.

Παραδόξως εις τον φοβερόν Αἰῶνα μας πολλοὶ διατράνωνουν ότι είναι Όρθόδοξοι, ότι είναι εύσεβεῖς, ότι είναι άνθρωποι του Θεοῦ και άλλα πολλά, όμως, ή Άλήθεια είναι πικρὴ έπειδή το πλείστον και πλείονες έξ αὐτῶν είναι άρνηται της Όρθόδοξου Πίσ-τεως παραβιάσαντες Αἰώνιους θεσμούς ακατάλυτους, ώστε έσχίσθησαν και διεχωρήσθησαν της Μίας Άγίας Όρθόδοξου Ανατολικῆς Έκκλησίας.

Απόδειξις αληθινὴ και ακράδαντος, είναι ή ύπαρξις εις τον τόπον μας δύο κεχωρισμένων Ίερῶν Συνόδων, των Ζηλωτῶν Όρθόδοξο-έσπολογικῶν και των καινοτόμων νεο-ημερολογικῶν.

Θά έπρεπε μολοντούτο οι Ζηλωται της Όρθόδοξου Πίστewς νὰ έχουν ισχυρὰν γραμμὴν και ακραιφνήν πορείαν πλεύσεως, θέτοντες τὰ προστάγματα των Ίερῶν Όρθόδοξων Κανόνων υπεράνω της κεφαλῆς των, αποφεύγοντες τὰς επικινδύνους οἰκονομίας αἱ οποῖαι είναι λίαν επίφοβοι διά την εποχήν μας.

Έν τούτοις τ' αποτελέσματα των γεγονότων, κυρίως των μεταπολεμικῶν, απέδειξαν πόσον ολέθριον και καταστρεπτικὸν ήτο το πνεῦμα της υπερβολικῆς οἰκονομίας εις βάρος της εύσεβείας, όσον πολλάκις ή Άγία Όρθόδοξα Έκκλησία εκινδύνευσε και αὐτὴν την ύπαρξίν της εισέτι.

Εἰς αὐτὰ τὰ έσωτερικὰ προβλήματα και περιστάτικα, τὰ μετά τον Μεγάλον Πόλεμον έμφανισθέντα και εις τον Έλλαδικὸν χώρον διαδραματισθέντα, εις αὐτὰ λέγομεν τὰ προβλήματα θὰ δώσωμεν μίαν αξιοπρόσεκτα/ άνασκόπησιν, ώστε νὰ έξαχθῶν τὰ πρόποντα συμπεράσματα και νὰ χαραχθῇ εύσεβῆς κυρίως άγών, άνευ υπερμέτρων Οἰκονομικῶν.

Οὕτω εις τὰς έπομένas συνέχειas θὰ αναλύσωμεν τὰς πλάνas των άποστατηρῶντων Ζηλωτῶν Όρθόδοξων, οι οποῖοι κατά κατ'όνα έγκρημνήσθησαν ως Άρνηται της Άγίας και Ίερᾶς Συνόδου των Γ.Ο.Χ. μη ύπακούσαντες εις Αὐτήν, άρνούμενοι τὰς Άρχας και Έξουσίας της Μίας Άγίας Όρθόδοξου Ανατολικῆς Έκκλησίας.

(Συνεχίζεται)

Θαῦμα τῆς δείας οἰκονομίας ἡ γέννησις τοῦ Ι.Χ.Θ.Υ.Σ μας ἐκ τῆς ΑΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ

Πίστη εὐαγγελιστῆς καὶ ἀνθέτου. Ἀγάπη ἁδολος καὶ ἀπονήρευτος. Ἐλπίς καὶ ἀφοσίωσις τοῦ, ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων, ἐν τῇ Βηθλεὲμ «ἐντὸς Σπηλαίου» τεχθέντος Ι.Χ.Θ.Υ.Σ. μας.

Κι' ἐφέτος, οἱ ἀνὰ τὸν Κόσμον Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ θὰ ἐορτάζωμεν, σύμφωνα μὲ τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας καί, κατὰ καιρούς, συγκληθεῖσιν ἐπὶ (7) Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τὴν κατὰ σάρκα γέννησιν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ μας ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ τὴν γενομένην, κατὰ τὴν χρονολογίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τὸ ἔτος 5508 ἀπὸ τῆς κτίσεως τοῦ Κόσμου, ἐν τῇ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας ὅπου μετέβη ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ Ναζαρέτ τῆς Ἰουδαίας μετὰ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ ΜΑΡΙΑΜ «ἐγκύου οὕσης» ἵνα ἀπογραφῶσι σύμφωνα μὲ τὸν ὅρισμόν τοῦ τότε Κανοναρχοῦντος Αὐγουστου Καίσαρος.

Ἐορτὴ Μεγάλῃς χαρᾶς, Ἀγαλλιάσεως καὶ Ἀρχῇ ἀπασῶν τῶν εορτῶν. Ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς Ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων ἐπιφελούμενοι τῆς χρονικῆς καταλλήλου εὐκαιρίας πρέπει νὰ προετοιμάσωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας διὰ τὸν εορτασμόν ὅλων τῶν εορτῶν καὶ ἐξομολογούμενοι νὰ μεταλάβωμεν τῶν Ἀρχαίων Μυστηρίων, τοῦ Σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μας, προσερχόμενοι μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καὶ Ἀγάπης ἐνώπιον τοῦ Θυσιαστηρίου.

Νὰ ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔφερε τὴν λύτρωσιν καὶ Σωτηρίαν τῶν, ὑφ' ἥλιον, Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν οἱ ὅποιοι εἶχον λησμονήσει τὸν ΘΕΟΝ καὶ ἐπλανῶντο εἰς ἕνα θαῦτατον, ἡθικὸν καὶ πνευματικόν, σκότος, θαδίζοντες ὁλοταχῶς πρὸς ὁλοσχερῇ καταστροφὴν τοῦ Σώματος καὶ τὴν ἐξόντωσιν αὐτῶν.

Ὁ Θεὸς ὁμῶς τῆς Ἀγάπης δὲν ἐγκατέλειπε τὰ πλάσματά του· ἔστειλε τὸν Μονογενῆ Υἱὸν καὶ Λόγον ΑΥΤΟΥ εἰς τὴν Γῆν ὅπου φιλοξενηθεὶς ἐπὶ 33 τριάκοντα τρεῖς χρόνους, ἐδίδασκε τὴν Ἀληθινὴν Ἀγάπην τοῦ «ἀφρόδως ὡς Θεός» ὑπέστη τὰ πάνδεινα καὶ ἐν τέλει ἐσταυρώθη, ἔθελουσίως, ὡς κακοῦργος, διὰ νὰ λυτρώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν σκλαδιὰν τοῦ Πολυπόδου Διαδόλου καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν δύναμιν τῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως καθ' ὅλην τὴν φιλοξενίαν αὐτοῦ ἐν τῇ προσκαίρῳ τούτῳ κόσμῳ τῶν ποιητῶν δοκιμασιῶν καὶ θλίψεων.

Τὰ καλὰ κόποις καὶ θυσίαις κτῶνται. Ὁ ὑπομείνας μέχρι τέλους σωθήσεται.

Ἀγαπητοὶ μου Ἀδελφοί,

ΠΙΣΤΙΣ, ΕΛΠΙΣ, ΑΓΑΠΗ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ δημιουργοῦν τὴν ἐνότητα καὶ τὴν ἀδελφωσύνην καὶ θεμελιώνουν τὴν ΕΙΡΗΝΗΝ καὶ τὴν εὐημερίαν εἰς ἀπαντας τοὺς ἀποδεικνύοντας, λόγοις καὶ ἔργοις, ὅτι πιστεύουν εἰς τὸν Τριαδικόν Θεόν μας: Πατέρα Υἱ-

ὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα Θεόν.

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς γεννήσεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ οἱ Ἀγγελοὶ διαλάλησαν ἐν Οὐρανοῖς τὸ μήνυμα τῆς Ἀγάπης τοῦ ΘΕΟΥ πρὸς τὸ πλάσμα ΤΟΥ τὸν ἄνθρωπον.

ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ ΕΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ ΕΥΔΟΚΙΑ.

Οὐράνιος ὕμνος ἀδελφοί μου, ὅστις ἐκφράζει τὸ θέλημα τοῦ ΘΕΟΥ ὁ ὅποιος ζητεῖ τὴν ΑΓΑΠΗΝ μεταξὺ ὅλων, τῶν κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν πλασμάτων ΤΟΥ, διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ πολυπόθητος ΕΙΡΗΝΗ ἡ θεία εὐδοκία ἀνὰ τὸν Κόσμον.

Βαθὺς δεδαίως ὁ πόθος τῶν ἀθανάτων ψυχῶν μας ἀπὸ τὴν θλιβεράν διαπίστωσιν ὅτι ἡ ΑΓΑΠΗ δὲν μᾶς συνδέει, ὡς Χριστιανοὺς Ὁρθόδοξους καὶ μᾶς χωρίζουν χάσματα ἀγεφύρωτα ἐχθρότητος, μίσους καὶ πάθους ἀλλὰ καὶ ἡ ΕΙΡΗΝΗ, ὁ πανανθρώπινος πόθος, παραμένει ὄνειρον ἀπραγματοποίητον. Μετὰ εἰς μίαν ἡθικὴν χρεωκοπίαν ποῦ εἶναι τεράστιαι αἱ διαστάσεις τῆς, πρέπει ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ νὰ ἀγωνιζώμεθα ἐναντίον τοῦ Πολυμήρφου Διαδόλου τοῦ κυριαρχοῦντος εἰς τὸν Κόσμον δι' ἀναριθμήτων αἱρέσεων καὶ διαιρέσεων «Ἀνθρωπίνων φαντασιῶν καὶ παραλογισμῶν» ἀντικρὺ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μας: Ἀγαπάτε ἀλλήλους. Ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρῳ μὴ ποιήσης καὶ ὅ,τι θέλεις νὰ σὲ κάνουν, νὰ κάνῃς καὶ σὺ εἰς αὐτούς.

Ματαίως δεδαίως προσπαθοῦν οἱ ΑΘΕΟΙ καὶ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΙ νὰ κρημνίσουν ἐκ θεμελιῶν τὴν Ὁρθόδοξον χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ ΠΥΛΑΙ ΛΑΟΥ ΟΥ ΚΑΤΙΣΧΥΣΟΥΣΙΝ ΑΥΤΗΣ.

Ὁ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ἦτο, εἶναι καὶ θὰ εἶναι εἰς Αἰῶνας Αἰώνων. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι ἔχουν ἐξοντωθεὶ ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μέχρι σήμερον ἀναριθμήτα ἑκατομμύρια Ὁρθόδοξων χριστιανῶν οἱ ὅποιοι ὑπέστησαν τὰ πάνδεινα καὶ εἰς τὸ τέλος παρέδωκαν, εὐχαρίστως, τὴν ἀθάνατον ψυχὴν αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ τὴν πίστιν τῶν Ἀγίων καὶ τῆς πατρίδος τὴν ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ.

Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον ποῖον θὰ εἶναι τὸ τέλος Σώματος τοῦ Κόσμου μὲ τὰ ἤδη χρησιμοποιούμενα παρὰ τῶν πονηρῶν ὀργάνων τοῦ Διαδόλου μέσα: μηχανικά, χημικά καὶ βακτηριολογικά. Ὁφώντα ἀμαρτιῶν θάνατος.

Ἐπιβάλλεται ὅθεν, πρὶν ἢ εἶναι ἄργά, νὰ συνέλθωμεν καὶ νὰ παρακαλέσωμεν τὸν Φιλάνθρωπον, Παντοδύναμον καὶ Καρδιογνώστην ΘΕΟΝ ὅπως θερμαίνῃ καὶ ζωογονῇ τὰς καρδίας μας ἵνα ἐργασθῶμεν ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως ἀνὰ τὸν Κόσμον τῆς Πανισχύρου Ἀγάπης ΑΥΤΟΥ ἥτις πάντα στέργει, πάντα ὑπομένει πάντα ἐλπίζει οὐδέποτε ἐμπίπτει· οὕτως ὥστε ἔχοντες τὴν ΚΑΛΗΝ ΑΠΟΛΟΓΙΑΝ νὰ γίνωμεν

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

«Ἐλθέ εἰς κατάνυξιν, ψυχήμεν, ἔλθε εἰς κατάνυξιν δι' ὅσα ἀγαθὰ ἔλαβες παρὰ τοῦ Θεοῦ» (Ἁγ. Ἐφραίμ ὁ Σύρος).

Πολλοὶ ἄνθρωποι χαμογελοῦν γιὰ ἓνα δευτερόλεπτο ἐμπρὸς ἀπὸ μία φωτογραφικὴ μηχανὴ γιὰ νὰ φαίνονται στὴν φωτογραφία ὡς εὐτυχεῖς, ἐνῶ ὁ ὑπόλοιπος χρόνος τοὺς περνᾷ μὲ θλίβιν καὶ στενοχωρίαν, ἢ ὅποια πολλὰς φορὰς εἶναι ἀδικαιολόγητος. Τὰ ἔχουν ὅλα, ζοῦν ἔντονα καὶ ὅμως τρώγουν χωρὶς ὄρεξιν, βαδίζουν ἀφηρημένα καὶ δὲν τοὺς πιάνει ὕπνος. Τί συμβαίνει;

Αὐτὸ ποὺ συμβαίνει εἶναι ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι δεμένη μὲ τὸ σῶμα, ἐνῶ ὅμως αὐτὸ ἐπιθυμεῖ νὰ φάῃ, νὰ γλεντήσῃ, νὰ ἀπολαύσῃ διάφορα ἄχρηστα καὶ παροδικά, ἡ ψυχὴ θέλει καὶ ἀναζητεῖ κατὰ τὸ ὅποιο νὰ εἶναι ἄξιο τῆς. Κατὰ τὸ αἰώνιο καὶ ἀθάνατο. Τὸ ἀναζητεῖ παντοῦ, στὰ πλούτη, στὴν καλοπέρασιν, στὴν ἀγάπη ἀλλὰ δὲν αἰσθάνεται σίγουρη γιατί ὅλα αὐτὰ εἶναι παροδικά. Μπορεῖ ἀκόμη νὰ στραφῇ σὲ μυστηριακὰς συγκεντρώσεις μὲ τὸ ἄγνωστον, εἰς τὸν πνευματισμὸ κ.λπ. Αἰσθάνεται ἔλξιν διὰ τὴν ἄγνωστη δύναμιν ποὺ δρᾷ εἰς αὐτά, φοβᾶται ἀλλὰ αἰσθάνεται τὴν ἔλξιν τῆς Ἀθανασίας.

Ὁ Δαίμων πνεῦμα πονηρὸν καὶ ἀνθρωποκτόνον δίδει κάποια μορφή γινωσκίμῃς μὲ τὴν ψυχὴν. Ἡ Ἀθανασία εἶναι τὸ σημεῖον ἐπαφῆς, ἀλλὰ ἡ ἐμπειρία εἶναι ἀνδιαστική. Πῶς πρέπει λοιπὸν ἡ ψυχὴ νὰ νικήσῃ τὴν ἔλξιν αὐτήν; Βέβαιος ἓνας τράπεζ ὑπάρχει, νὰ στραφῇ πρὸς τὸν ΜΟΝΟΝ ΑΘΑΝΑΤΟΝ ΘΕΟΝ, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε καὶ αὐτὸν τὸν Διάβολον, ὡς καλὸν κατ' ἀρχὰς ἄγγελον ἀλλὰ καὶ αὐτεξούσιον, γεγανὸς τὸ ὅποιον τὸν ἔκανε νὰ θέλῃ νὰ θέσῃ τὸν θρόνον τοῦ ὑπεράνω τοῦ θρόνου τοῦ ΘΕΟΥ καὶ τοιουτοτρόπως ἔγινε ὁ σκοτεινὸς καὶ ἀπαισίος ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ. Οὐδεὶς τὸν ἔβλαψε καὶ συνεπῶς οὐδεὶς δύναται καὶ νὰ τὸν σώσῃ. Ἡ ὑπερηφάνειά του εἶναι μόνιμος καὶ ἀποκλείει πᾶσαν ἑνωσίν του μὲ τὸν Θεόν.

Ὅλοι οἱ αἰρετικοὶ γνωρίζουν ὅτι σφάλλουν ἀλλ' ἀντὶ νὰ διορθώσουν τὴν πορείαν των, προτιμοῦν νὰ βαδίζουν μὲ τὸ δογματικὸν λάθος των καὶ νὰ κάνουν καλὰ ἔργα. Τότε ὅμως ὁ Διάβολος τοὺς ἀφήνει νὰ βαδίζουν ἔρρετα γιατί εἶναι βέβαιος ὅτι ἡ ἐκτροπὴ τους αὐτὴ, ὅσο μικρὰ καὶ ἂν εἶναι, θὰ τοὺς στελεῖ μακριὰ ἀπὸ τὴ σωτηρίαν.

Καὶ ἐσεῖς λοιπὸν, ἐὰν κάνετε μικρὰς οἰκονομίας στὴν πορεία σας, οἱ στραβοτιμονιὲς αὐτὲς ὑπάρχει φό-

βος νὰ σᾶς ὁδηγήσουν στὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τότε θὰ λέτε σὰν παπαγάλοι: «Ὅλοι θὰ σωθοῦν φθάνει νὰ πιστεύουν εἰς τὸν Χριστόν».

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἐμποδίζει τὸν Δαίμονα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ σπίτι ἐνὸς Γ.Ο.Χ. Ὅποιος ὅμως τὴν Τετάρτην καὶ τὴν Παρασκευὴν τρώγει κρέας, ψάρια, τυριὰ, γάλα κλπ., τότε ὅπως λέγουν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας, σταυρώνει τὸν Χριστόν καὶ ὁ Διάβολος γεμᾶτος χαρὰ παίρνει ἐξουσίαν καὶ βασανίζει τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Γιὰ λίγο κρέας, γιὰ ἓνα φλυτζάνι γάλα, γιὰ λίγο τυρὶ κλπ. θλίψεις, στενοχώριες, προβλήματα. Ὑπάρχουν τόσα φρούτα καὶ λαχανικά ὥστε μὲ λίγο σιταρένιο ψωμί (μαῦρο) τρέφεται θαυμάσια ὁ οργανισμὸς καὶ ἔχει καὶ τὸν Θεὸν βοηθόν.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς ὁρθῆς πίστεως τῶν Γ.Ο.Χ. μόλις, ὡς ποιμπὸς, στείλει τὴν προσευχὴν τῆς: «Τὸ Πάτερ Ἡμῶν», πρὸς τὸν Θεόν, αἰσθάνεται ἀμέσως γαλήνην. Ὅταν κάθε ὥραῖον τὸ ἀποδίδει εἰς τὸν Θεόν καὶ τὸν δοξάζει, τότε ἡ χαρὰ αὐτῆς τῆς ψυχῆς λάμπει καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου, τὸ δ-ποῖον γίνεται παράξενα ὥραῖον.

Χαιρόμεθα λοιπὸν ποὺ εἴμεθα Γ.Ο.Χ. καὶ νοῦ-θουμε τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Αἰσθανόμεθα ὑπερήφανοι διότι ὡς Γ.Ο.Χ. μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου Μαρίας, βαδίζομεν τὸν δρόμον πρὸς μᾶς ἔδειξαν οἱ Ἅγιοι καὶ ὄχι οἱ ἄνθρωποι.

ΣΙΜΩΝ ΜΟΝΑΧΟΣ

Κελλίον Ἁγίου Σάββας

Ἱερὰ Μονὴ Σίμωνος Πέτρας, Ἁγίου Ὄρους

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος συνελοῦσα εἰς κανονικὴν συνεδρίαν ἐν πλήρει ἀπαρτίᾳ, ἀνέγνω καὶ τὴν ἀποσταλεῖσαν ἀποκηρύξιν τῶν Ἀρχιερέων Διαιρείας κ. Ἀκακίου καὶ Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομου. Κατόπιν, ὁμοφώνου ἀποφάσεως ἤχθη εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὅπως, φιλαδέλφως καὶ νουνεχῶς περὰ μέγῃ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω Ἀρχιερεῖς, αὐτοσυγκράτη-σιν καὶ ἀναθεώρησιν τῆς ἀποφάσεως αὐτῶν ταύτης, ἀποβλέποντες εἰς τὴν κρισιμότητα τῶν περιστάσεων καὶ προσέλθουν πρὸς συνεργασίαν καὶ πάλιν μετὰ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου Χάριν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ τῆς ἀρραγοῦς ἐνώτητος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

καὶ ἀντάξιοι κληρονόμοι καὶ τῆς Ἐπουρανίου Βασι-
λείας ΑΥΤΟΥ ἔσθαι καὶ μόνον ἐν ὑπάρχει ΠΟΝΟΣ,
ΑΥΓΗ καὶ ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Ἀμήν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΓΑΠΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ

Μεθριδάτου ἀρ. 35Α ΤΤ 504 Ἀθῆναι

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ὁ ἀγὼν κατὰ τῶν ἀγ. Εἰκόναον ὁ ὁποῖος κράτησε 120 ἔτη ἔληξεν ὀριστικά μετὰ τὴν ἀναστήλωσιν τῶν πού ἐπέτυχον ἡ Αὐτοκράτειρα Θεοδώρα τοῦ Βυζαντίου καὶ ὁ Πατριάρχης, διὰ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου τοῦ 843 μ.χ. ἡ ὁποία σύνοδος ἔγινε τὴν Πρώτῃ Κυριακῇ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς στὴν Κωνσταντινούπολι, μετὰ μεγάλη τελέτη. Ἀπὸ τότε ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἐξαιρετικῆς σημασίας διὰ τὸν Ὁρθόδοξον Χριστιανισμόν, καὶ ἐορτάζεται ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς ὡς Κυριακῇ τῆς ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.

Στὸ Διάβα τῶν αἰώνων ποὺ ἠκολούθησαν ὁ Χριστιανισμὸς δέχθηκε πολλοὺς πολέμους. Στὸν αἰῶνα μας καὶ συγκεκριμένῃ αὖ τὸ 1922 - 23 συνέβη κατὰ πᾶν σοβαρὸν, καὶ βέβηλον, ποὺ μοιάζει μετὰ ἀρχαία Ἑλληνικὴ τραγωδία. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου. Χώρισαν δηλαδὴ τὴν Ἑκκλησίαν σὲ παλαιὸ καὶ νέο ἡμερολόγιον. Ἕνας «ἄγριος διωγμὸς ξέσπασε ἐναντίον τῶν γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν ἐκ τῶν ὁποίων» ὅσοι θέλησαν νὰ μείνουν πιστοὶ στὶς παραδόσεις τῶν Ἀγίων Πατέρων μας ὑπέστησαν ὅλες ἐκεῖνες τὶς γνωστὰς σ' ὅλους μας ταλαιπωρίες. Ἡ πικρία εἶναι ὅτι βασανίστησαν ἀπὸ Χριστιανοὺς Ὁρθόδοξους, βαπτισμένους εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Δὲν ξεστομάσαμε καμμίαν ἰθὺν ἐναντίον τῶν, μόνον στὶς προσευχὰς μας ἄς προσευχηθῶμε καὶ ἄς ζητήσουμε ἀπὸ τὸν Χριστὸν μας νὰ τοὺς φωτίσῃ καὶ νὰ τοὺς συγχωρέσῃ. Ἄς ἀκολουθήσουμε καὶ ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ Χριστιανοὶ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ εὐρίσκειτο ἐπάνω στὸν Σταυρὸν τοῦ Μαρτυρίου του εἶπεν εἰς τὸν Πανάγαθον Πατέρα καὶ Θεὸν του: «Πάτερ ἄφες αὐτοῖς ὅτι γὰρ οἴδασιν τί ποιοῦσιν».

Ὁ καλὸς Χριστιανὸς πρέπει νὰ συγχωρῇ. Συγχώρεση ἄς δώσῃ καὶ ὁ Κύριος πρῶτα σ' ὅλους ἡμᾶς διότι ἡμεῖς ἄνθρωποι γεμάτοι ἀδυναμίας καὶ ὕστερα ἄς συγχωρέσῃ ἐκεῖνους τοὺς ἀδελφούς μας οἱ ὁποῖοι κινούμενοι ἀπὸ προσωπικὰ συμφέροντα, ἐγωϊσμοὺς καὶ φιλέδοξίες. Ἐκάναν τὸ μεγάλο λάθος νὰ διχάσουν τὴν Ἑκκλησίαν μας.

Ἀλλοίμονο, οἱ πειρασμοὶ εἶναι πάρα πολλοὶ. Πρόσφατα ἕνας ἀκόμη κακὸς δαίμων κτύπησε τὴν πόρτα τῆς Χριστιανισμῆς. Καλόβουλοι ἄνθρωποι ἄνοιξαν καὶ ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ τοὺς χαρακτηρίσω Ἑωσφόρους διηραμένους γιὰ Θρόνους καὶ ἐξουσίας. Σήκωσαν Ἐπανάστασι Ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ, μιμούμενοι τὸ λανθασμένο παράδειγμα ὀλίγων ἀπερισκεπῶν, ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι σὰν τὰ πρόβατα ποὺ ξεκόβουν ἀπὸ τὸ κοπάδι, ἔτσι ξέκαψαν καὶ ἐκεῖνοι ἀλόγιστα, ἀνεύθυνα, ἀ-

συλόγιστα, χωρὶς νὰ σκεφθοῦν ὅτι ἐπὶ ἔργον κατὰ βέβηλο τὸ ὅποιον θὰ εἶχε ἀντίκτυπο εἰς τοὺς Χριστιανοὺς. Οἱ κατηγορίες οἱ συκοφαντίες, οἱ χυδαιότητες τὶς ἠποῖες χρησιμοποιοῦν ἐναντίον ἄλλων Χριστιανῶν, δὲν ταιριάζουν οὐδὲ ἀνθρώπους πνευματικῶς, ταγμένους νὰ ὑπηρετήσουν πιστὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν οἰκοδομοῦν ἀλλὰ καταστρέφουν. Δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ σκανδαλίσουν τὶς εὐπλάστες ἀνθρώπινες ψυχὰς ποὺ ζητοῦν καταφύγιον, δύναμιν ἀπὸ τοὺς Πνευματικῶς πατέρες τῆς σημερινῆς Χριστιανισμῆς. Οἱ Χριστιανοὶ περνοῦν δοκιμασίες στὸ κλίμα τῶν χρόνων καὶ μὴ ἐσωτερικὴ ἀνάγκη τοὺς ὠθεῖ νὰ πλησιάζουν τὸν Θεόν. Ἄς μὴν τοὺς ἀπομακρύνουμε διότι θὰ ἐγκληματίσουμε.

Ἀλλοίμονο! ποὺ βαδίζουμε ἀλήθεια! Ξεχάσαμε τὸν προσορισμὸν μας. Ἄς λογικευθῶμε καὶ ἄς παραμυθίσουμε τὰ προσωπικὰ μας συμφέροντα ἄς συγχωρεθῶμε ὅλοι μας γιὰ νὰ συνεχίσουμε Ἐνωμένοι σὰν καλοὶ Χριστιανοὶ μετὰ ἀρχηγὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπό μας, τὸν δύσκολο δρόμο ποὺ μόνον μας διαλέξαμε, διότι, μόνον ὅταν ἡμεῖς ἐνωμένοι θὰ μπορέσουμε νὰ νικήσουμε ὅλους τοὺς ὁρατοὺς καὶ ἀοράτους ἐχθρούς τοῦ Χριστιανισμοῦ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις συντάξεως τοῦ περιοδικῶν ἡμῶν «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», καθιερώνων καὶ πρὸς ἄρσιν τυχόν παρερμηνειῶν, φέρει εἰς γνῶσιν τοῦ ἀναγνώστη τοῦ κοινῶς ὅτι οὐδὲν δημοσίευμα ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ἢ ἐκφράζει τὴν ὑπεύθυνον γνώμην τῆς ΙΕΡΑΣ ΗΜΩΝ ΣΥΝΟΔΟΥ οὐδὲ τῆς διευθύνσεως συντάξεως, εἰ μὴ μόνον τοῦ ὑπογράφοντος τὸ δημοσίευμα.

Τὸ περιοδικὸν ἡμῶν δημοσιεύει καὶ ἀντιθέτως ἀποστελλομένας ἀπόψεις τῶν διαφόρων δημοσιευμάτων, ἐντὸς βεβαίως τῶν πλαισίων τῆς σεβαρότητος καὶ εὐπρεπείας.

Ταῦτα πρὸς πρόληψιν πάσης παρερμηνείας καὶ ἀδίκου κρίσεως.

Η ΣΥΝΤΑΞΙΣ